

DECEMBER, 1938

AVE MARIA

published monthly by

The Slovene
Franciscan Fathers,
LEMONT, ILLINOIS

in the interest of the
Slovene Franciscan Com-
missariat of the Holy
Cross.

Subscription Price:
\$2.50 per annum

Naročnina:
\$2.50 letno.
Izven U. S. A. \$3.00

Management-Upravištvo
P. O. B. 608,
Lemont, Illinois

Editor - Urednik
P. O. B. 608,
Lemont, Illinois

Printed by
SERVICE PRINTERS
Lemont, Ill.

Entered as second-class
matter August 20, 1925,
at the post office at Le-
mont, Illinois, under the
act of March 3, 1879. Ac-
ceptance of mailing at
special rate of postage
provided for in Section
1103, Act of October 3,
1917, authorized on Au-
gust 29, 1925.

Naročite se na

"AVE MARIA"

ki je glasnik katoliškega življenja slovenskim
izseljencem v Ameriki in porok
zvestobe katoliški Cerkvi.

Več svetih maš

se daruje za naročnike našega lista. Najbolj stalna
je pa sv. maša, ki se daruje vsako prvo nedeljo
v mesecu v naši samostanski cerkvi pri
Mariji Pomagaj v Lemontu.

Vsak naročnik

NAŠEGA LISTA JE PODPORNIK VELIKE MISLI
MISIJONSTVA JEZUSOVEGA. ZAKAJ? DOLAR-
JI, KI SI JIH NAMENIL ZA NAROČNINO NAŠE-
GA LISTA, NISO VRŽENI V KOT. KAMENČKI
SO ZA ZGRADBO KRISTUSOVEGA DUHOVNI-
ŠTVA. ZATO JE BILA AVE MARIJA USTA-
NOVLJENA, DA BI V GMOTNEM OZIRU PODPI-
RALA DIJAKE, KANDIDATE ZA DUHOVNIŠKI
STAN. TVOJA NAROČNINA JE SEME, KI NAJ
NEKOČ OBRODI SAD V VINOGRADU GOSPO-
DOVEM. KOLIKO JE DIJAKOV, KI BI RADI
ŠTUDIRALI, PA NIMAJO SREDSTEV. SAMO-
STAN V LEMONTU JE TUDI ŠOLA IN VZGOJE-
VALIŠČE IDEJALNIM FANTOM, KI SO SI ZAŽE-
LELI SLUŽBE ALTARJA. SEDAJ RAZUMES.
NAŠ LIST UTIRA POT TEM ŠUDENTOM.

AVE MARIA

Decemberska šte. 1938—

—Letnik XXX.

SKOZI LETO S CERKVIJO

Fra. Martin OFM.

ADVENTNI čas je odločen kot čas priprave za božič, ravno kakor je post čas priprave za veliko noč. Med adventnim časom preveva vse cerkvene molitve in obrede duh pričakovanja za obljubljenega Odrešenika sveta. Ta duh je tako živ, da se človeku zdi, da ima res priti šele zdaj dolgo pričakovani Mesija. Bo pa res prišel Gospodov Maziljenec, ne sicer kakor je prvič prišel tisto znamenito noč v davnih časih, ampak z mnogovrstnimi milostmi za vse. Pripravimo mu torej pot v srca, v svoje duše. Naj bo naše srce toplo počivališče za novorojenega Zveličarja, ko pride. Zato je decemberski mesec nam dan, da se resno pripravimo za božični praznik z bogoljubnim, spokornim življenjem.

Končno bo pa prišel praznik naših želja, božič. Ta slovesni praznik se preposvetno obhaja, celo med nami katoličani. Toda praznujmo ga res kot spomin na Kristusovo rojstvo. Naj nas veseli nadvsem pogled na skromne jaslice, ki vzbujajo tako drage spomine. Naj nas navdušujejo božične pesmi s pravim božičnim duhom. To je tudi čas daril. Če kakšnemu kaj podarujemo, naj bo to s čistim namenom ga razveseliti, in ne samo da bi od njega kaj prejeli. Boljše je dati, kakor prejeti. Kar pa dobimo od koga, sprejmemo s pristrčno hvaležnostjo in z željo, da bi mu Bog poplačal. Naj ljubezen vlada med nami, kajti Ljubezen se je za nas rodila.

Poleg božiča je še eden velik praznik, ki ga ta mesec slavimo, namreč, Brezmadežno Spočetje Marijino. Se spodobi, da pride ta praznik ne dolgo pred božičem. Tako vidimo, kakšna je tista, ki bo porodila božjega Sina, čigar rojstvo tako željno čakamo. Morala je biti popolnoma prosta vsega madeža greha, kajti božji Sin, nedolžnost sama, se ni mogel poroditi iz grešne žene. Bog je torej vstvaril Marijo kot najpopolnejšo stvar izmed vseh stvari v celém vesoljstvu. Bila je milosti polna in to, ker je bil Gospod z njo, kakor ji je rekel nadangel Gabriel. Kako bi torej mogel biti greh v taki vzvišeni stvari? Kakor ji je Elizabeta zaklicala, tako tudi vesoljni katoliški svet ji zakliče: Blagoslovljena si med ženami!

Prosimo Marijo, brezmadežno Devico, naj nam pomaga se pripraviti za božični praznik. Vemo, kako jo je ljubi Bog povzdignil, da bi mogla biti vredna božjega materinstva. Vemo tudi, da bo ona nam rada pomagala dostojno preživeti adventni čas in potem praznovati Jezusov rojstni dan.

LEPE ADVENTNE NAVADE

P. A.

S Cerkvijo in njenimi lepimi prazniki živimo. Kolikokrat čujemo ta opomin. Res je lepo duhovno življenje, ki utripa s srcem Cerkve po taktu liturgije.

Berem v enem farnih glasil iz domovine o odventnih navadah v ondotni župniji. Župnik tako-le nagovarja svoje farane:

Kako bomo preživeli advent?

V hrepenenju po Odrešeniku in odrešenju. O, moj ljubi brat, ljuba sestra! Ali ne čutiš, koliko je v nas še neodrešenega? Koliko moč še ima nad nami hudič, koliko je v nas še greha. Prelepo a težko nalogo nam je dal naš Bog: da upodobimo in izklešemo iz sebe božjo podobo. Kako daleč si že prišel pri tem delu? Ali se je že pokazala kaka božja poteza? Ali pa si še poln ostrih robov in nadležen Bogu in ljudem? Bojim se, da si že čisto prenehal s tem delom, ki ti ga je kot življenjsko delo odkazal Gospod. Morda ga niti nočeš več nadaljevati, mogoče da ga niti ne znaš. O, če je tako, potem pojdiva se učiti k Mariji! Ona je to nalogo krasno izvršila. V svojem telesu je dala Bogu človeško podobo, iz sebe pa naredila prelepo božjo podobo.

Kaj ne, da boš v adventu z delom zopet začel? Da boš začeto delo nadaljeval? Po Marijinem zgledu in z njeno pomočjo. Samo prepusti se čisto njeni roki! Ona te bo v adventu vodila k zornicam. Ubogaj jo, četudi skozi adventni mrak in mraz. Pri zornicah boš postajal podoben Mariji. Pri svetem obhajilu se bo ljubki prizor iz nazaretske hišice ponavljal tudi na tebi: tudi ti boš sprejemal v svojo dušo Jezusa, da ga utelesiš in upodobiš v sebi in ga vedno in povsod nosiš skozi življenje.

Torej, da veš: advent brez zornic ni nič! Zato vsako jutro tudi skozi mraz k zornicam!

* * *

Doma te bo pa spominjal adventa "adventni venec". Iz božjega lesa ga spleti — bo najlepši — ali pa tudi iz pušpana ali iz jelkovih vejic. Obesi ga od stropa nad mizo ali v kotu! Na venec pritrdi prvi adventni teden eno svečko, drugi adventni teden dodaj še eno, tretji še eno in četrti še četrto. Kakor število svečk, tako naj tudi raste v tebi pričakovanje božičnega

Odrešenika, tako naj v tebi raste ljubezen do Njega, tako naj postaja tvoja duša vedno lepše pripravljena za božji obisk. Vsakokrat, kadar se bo družina zbrala k molitvi, prižgi svečo na adventnem vencu — druge luči ugasni — in videl boš, da bo tvoja molitev vse lepša in pobožnejša kot prej. Na koncu zapojte adventno "Vi oblaki" ali "Kedaj Zveličar prišel boš". Adventna molitev in adventna pesem bo mogoče vzbudila v tebi verska doživetja, kakršnih morda še nisi imel, odkar nisi več otrok.

Na božični večer se bo pa adventni venec spremenil v božični venec. Pritrdi nanj lučic, kolikor moreš, da bo ves žarel od svetlobe. Tedaj se bo tudi tvoje adventno pričakovanje spremenilo v božično veselje.

* * *

Poslušaj, takole mi je govoril mlad mož: "Truden in ubit prihajam s šihta. Politika me jezi. Za nobeno reč nisem potem, kvečjemu, da bi stresal sitnost nad ženo. — Začel sem delati jaslice; in ko zvečer ulivam in izrezavam pastirce in ovčke in kar bom še potreboval za jaslice, se tako lepo spočijem in tako lepo preživim večere, da nikoli tako. Precej, ko se začne advent, bom začel postavljati tudi jaslice. Letos moram napraviti še vse lepše kot lani."

Se vam zdi čudno, kaj? Kaj takega pač niste vajeni slišati. Pa je vse to res. Koliko veselja prinaša človeku postavljanje jaslic! Posebno takih, ki jih sam naredi, četudi so bolj skromne. Saj jih potem od leta do leta lahko zboljšuje. To ni tako težko. Marsikdo med vami bi bil za to zelo spreten. Ne smete čakati z jaslicami do svetega večera, da potem nahitro nekaj zmašite v kot. Ob koliko tihega veselja se tako spravite! Takoj z začetkom adventa začnite. Pa boste imeli čas, da vse dobro pripravite in naredite. Pripravite mahu, naredite hlevček in jaslice sami — nikar tega kupovati, ko bo vaše delo lepše! Tudi nikar jaslic ne skrivajte kam visoko v kot, ampak jim odkažite najlepši del stanovanja, če ga le nujno ne potrebujete. Tako se vam bo lepo približal božič.

* * *

Kako hudo je moralo biti Mariji, ko je iskala prenočišča po Betlehemu, pa je nikjer niso sprejeli pod streho. Pri vsem tem trudnem tavanju pa je čutila, da se bliža njena ura. Saj ji ni bilo hudo zaradi sebe, radi Jezusa ji je bilo težko, ko mu ne bo mogla dati tople posteljice.

Tako želi priti k ljudem, ko pa prihaja, mu posod pokažejo vrata. Greh je bil to in za Marijo huda bolečina. V zadoščenje za one odslovitve, ji bomo zadnje dni adventa mi ponudili svoja stanovanja za počitek.

Kako bomo to naredili? Po devet in devet družin naj se vzame skupaj, seveda takih, ki so pripravljene opravljati to pobožnost. Toda nikogar, ki je dobre volje, ne prezirajte, da ga ne boste žalili ali odbili! Pobožnost začnete 15. decembra zvečer in jo nadaljujte potem do svetega večera. V vsaki družini ostane potujoča Marija en dan, od večera do večera. V začetku se domenite, kakor se boste razvrstili. Izberete primeren Marijin kip ali sliko — če le mogoče tako, da bo brez Jezusa — in to Marijo potem vse družine, ki se domenite, skupaj spremljate vse večere v posamezne družine, tam molite — n. pr. veseli del sv. rožnega venca, večerno molitev in kar vam bo dalo verno srce, seveda brez petja pobožnost tudi ne sme miniti.

* * *

Vsak dom, ki sprejme Marijo, naj si šteje to v posebno čast! Dajmo Mariji res prvo, najlepše mesto v našem domu. Lučke in rož naj ne manjka! Naj ji bo toplo pri nas! Počastimo jo prav posebno z iskreno molitvijo in zatajevanjem. Preden se od Marije poslovimo, jo prosimo, naj nas Ona pripravi na božične praznike: božja Mati to najbolj zna!

In ne pustimo je od sebe, dokler si ne izprosimo od nje bogatega, bogatega blagoslova!

VESELE BOŽIČNE PRAZNIKE

želimo vsem našim naročnikom, dobrotnikom in prijateljem.

Letos je nekaj takega že tridesetič zapisano.

Vsako leto je bila ta želja kar najbolj iskrena.

Zato naše voščilo letos ne more biti tridesetkrat lepše kot navadno.

Bog pa lahko naredi, da bo Vaš Božič letos tridesetkrat bolj vesel ko navadno. To je naša prošnja.

UREDNIŠTVO IN UPRAVA.

TVOJ SVETI VEČER

V. Vodušek.

CERKVENEM letu sta dva glavna praznika: božič in velika noč. A čeprav je velikonočni praznik starejši in večji, zapuša vendar božično praznovanje še globlje sledove v naših srcih. Velika noč je praznik velike, pertresljive vere; božični dnevi pa so dnevi otroške ljubezni. In te človek ne pozabi skoro nikdar.

Božič je družinski praznik. Nikdar se nam ne zdi dom tako topel kakor na sveti večer. Nikdar se nam tako zelo ne toži po domu kakor v svetih dnevih. Rudarski domovi so sicer majhni, a vendar je med tesnimi stenami mnogokdaj toliko toplote in ljubezni, da sleherni srce privabijo nazaj.

Zakaj imenujemo prav te dneve svete? Že od nekdaj so jih praznovali s svetim strahom in sveto ljubeznijo: Jezus je prišel med nas. Sveta noč, blažena noč! Nehote začutimo, da moramo imeti tudi mi za to praznovanje sveto srce. Če božji Otroek trka pri nas, pri meni, pri tebi, ali bi mu mogli zapreti vrata ta večer? Oh ne, naj le božja ljubezen in milost prisveti v zadnji kotiček srca!

Oče, ali si že pozabil božično pesem? Daj, zapoj jo svojemu otroku! Če hočeš ohraniti ljubezen sina, ljubezen hčere, daj, zapoj jima za sveti večer. Nikdar ne bosta pozabila teh otroških spominov. Oče je pel... Boš videl, kako se te bosta ljubeče spominjala. In boš še netšetrkrat vesel!

Mati, ali ti ne gre svetonočna pesem od srca? Glej, ti sama trpiš. Ne toliko radi vsakdanjega trpljenja; več zato, ker tvoje srce ni in ni zadovoljno. Kako boš zadovoljila svoje otroke? Kako jih boš ohranila dobre, nepokvarjene? Zapoj jim svetonočno pesem! Vem, da boš jokala pred jaslicami. Jokala tem bolj, čim dlje že te pesmi nisi zapela. A videla boš: vsaka tvoja solza pred jaslicami bo zlat nauk in zlat spomin v dušah tvojih otrok. Če bi te kdaj mogli pozabiti, prav radi tega svetega večera te ne bodo nikdar.

In vi, otroci! Kajne, da ste opazili, da vaši starši ne najdejo pravega veselja v domu? Da se domu celo na praznik radi izognejo in gredo drugam veselja iskat. Kajne, vi pa ljubite dom! Zato si gotovo postavite jaslice v kot in

za sveti večer prižgite lučko pred Jezusom in zmolite vsaj majhno molitev za vaše starše. Potem pa zapojte božično pesem! Vi morda ne boste videli, a vaš oče in vaša mamica bosta jokala na skrivaj in bosta šla za vami v vaša nebesa.

V sveti noči nam je zazvenela najlepša pesem odrešenja. Mir ljudem na zemlji! Zato naj božična pesem odmeva v vsakem srcu!

PRAVI VODNIK IZ STISKE

V. Vodušek

PRED kratkim se je z neuspehom razšla komisija, ki je hotela rešiti Kitajsko vojnih grozot. — Niso je rešili, kri še teče, še se vse uničuje.

Dolgo že zboruje odbor za nevmešavanje, ki hoče rešiti Španijo — pa brez uspeha. Strašna vojna še divja — niso rešili Španije.

Zveza narodov je reševala Abesinijo — pa je ni rešila.

Rešujejo človeštvo iz revščine, iz grozečih socialnih razlik — pa ga ne morejo rešiti.

Rešujejo države svoje narode pred moralno razbrzdanostjo, ki jih grozi uničiti, pred splošno pokvarjenostjo in podivjanostjo — pa jih spet samo rešujejo, rešiti jih pa ne morejo.

Koliko rešiteljev, pa nobene rešitve.

Samo rešujejo, pa ne odrešijo.

In ljudje, narodi begajo od enega, ki jim obeta rešenje, k drugemu — razočarani — zato, da spet od tretjega odidejo razočarani.

Kakor je že zapisano in napovedano, da bodo vstali rešeniki in preroki in begali ljudi, pa nič ne napravili.

Res, kako bridko smo potrebni rešenja iz teh naših stisk vsi: posameznik, družina, narodi in države, ves svet.

Ležal je bolnik neozdravljivo bolan — ena sama operacija bi ga rešila. Pa je bila ta operacija za bolnikovo mišljenje prehuda, pretrda in se je je zbal. Poslušal je vse druge nasvete, rabil vse druge maže in mazila in rože in kapljice, samo da ne bi bilo treba te operacije in bi kljub temu ozdravil. Pa je bilo le res, da bi mu pomagala samo tista operacija in nič drugega, in ker je ni hotel, je umrl.

Današnji svet, današnja pobrezbožena družba, v katero smo tudi mi tako bridko globoko vtopljeni, je ta bolnik.

Neozdravljivo je bolna ta družba — pa hoče ozdraveti, toda ozdraveti po svoje; noče tistega edinega zdravila, ki bi jo rešilo smrti in dalo moč za življenje, noče, ker se ji to zdravilo zdi pretrdo, pregrenko. Poslušaj vse druge nasvete, poskuša vsa druga sredstva, pa čeprav na tihem sama sebi priznava, da je vse zastonj — kljub temu noče pravega zdravila, pravega zdravnika, ampak rajši drži neizbežno v prepad.

Samo ena je pomoč, ena sama rešitev, en sam zdravnik, rešenik — Kristus. Od Adama in Eve naprej so čakali in hrepeneli po tej rešitvi, da so je končno bili deležni. Prišla je — Kristus se je rodil. Tisti, ki so Ga sprejeli, so bili rešeni, drugi so tavaljeli dalje v prejšnji stiski, v prejšnjih zablodah.

Vsa tisočletja, ko je bil tako težko pričakovan in zaželen Odrešenik, niso izmodrila Judov — večina Ga je zavrgla — sebi v škodo in pogin.

Dva tisoč let po Njem, ko se je rešilo in prišlo do zunanjega in notranjega zadovoljstva toliko prej zbeganih, blodečih in nesrečnih ljudi, niso izmodrila današnjega človeštva, ki stoji na robu prepada. Noče se Ga okleniti in Mu zaupati, rajši drevi v pogubo, obupano in zmeden.

Spet prihaja advent. Tisti čas, ki nas tako prisrčno vabi, da Ga sprejmemo in se Njemu zaupamo v rešitev. — Pa bo spet za večino zastonj ta advent, zastonj spomin Njegovega rojstva — Božič — ker nočejo biti rešeni od božjega Rešenika, ker hočejo rešiti od človeštva, ki vidi, da jih vodi v pogubo.

Ali boš ti, ki tole bereš, spoznal? Ali se ne boš vprašal: Zakaj se ne bi zaupal enkrat temu zdravniku — Rešeniku —, od katerega je še vsak šel ozdravljen in srečen. Poglej vase in premisli, kaj ti je branilo k Njemu? Če neodločnost in bojzljivost, bodi mož, odločen, brez strahu! Če grešna slabost, se Ga okleni, da ti najprej iz nje pomaga in te potem pritegne popolnoma nase — v tvojo srečo.

Pridimo in Ga prosimo:

Pridi, Gospod, ne odlašaj; olajšaj naše grehe, razsvetli našo zaslepljenost, odstrani zapreke na poti proti Tebi, reši nas!

Pridi, verujemo, da si Ti naš edini, pravi Odrešenik, pridi, samo Tebi zaupamo!

LJUDSTVO, KI JE HODILO V TEMI, JE ZAGLEDALO VELIKO LUČ...

V. V.

V GLUHI noči je ležalo dekletce prebujeno in čakalo prve svetlobe dneva, ki jo popelje spet domov k materi. Premočno hrepenenje po tej sreči jo dvigne, da vstane, se opravi neslišno in se dotipa do okna. Bilo je slepo. Prisluhne, da bi čutilo rahlo hojo, eno samo stopinjo, pa je sama gluha noč. Glavico položi na šipo in z mrtvimi očmi strmi v temo; polglasno ihtenje se čuje od okna.

Iz postelje ob drugi steni se je dvignila tetka in neslišno prišla do otroka: "Zakaj ne spiš, čemu jokaš?"

Otrok se je stisnil tesneje k oknu: "Tetka, ali bo kmalu dan, ali se že kaj sveti za gorami?" je zajokal. — "Kmalu, kmalu; so že rdeči vrhovi planin, kmalu bo posvetilo sonce."

Mrtve oči so iskale, iskal ves obraz, pa se je spet povetil.

Tedaj se je dekletce streslo, dvignilo oči, v katerih se je motno posvetilo, ličeca so rožno zacvetela in nanje se je vlegel nedolžen, otroško srečen smehljaj: "Teta, teta, zdaj vzhaja sonce; čutim ga, ta zlato njegov žarek; dan je prišel, ko bom spet pri mamici."

Izmišljena zgodbica, boš rekel; lahko lahko pa je resnična. Ta prvi, mehkotopli, zlati sončni žarek, ki naznanja konec čakanju, trpljenju, kolikokrat je tako težko pričakovani, kolikokrat s takim srečnim smehljajem sprejeti, kolikokrat dozdevno nedosežen, kolikokrat — težko napišem — nedosegljiv.

Pa čakaš konca zgodbe? Napisal ga bom, čeprav drugače, kot pričakuješ. Prerok je zapisal: Ljudstvo je zagledalo veliko luč.

Kako tavamo v temi moreče zemlje in vsakdanjega življenja, v zemljo vkopanega — slepci — in čakamo, kdaj nam zasiže prvi žarek dneva, ki nas povede v hišo, kjer bo duša mirna, srečna kot otrok pri materi.

Luč je vzšla, sonce je poslalo tople, božajoče žarke.

Ali nisi začutil tega toplega dotika žarka božjega sonca božičnega v dno duše? Zakaj nisi pritisnil lica tvoje duše kolikor mogoče blizu

okna zemeljske ječe, v kateri ječiš, da bi začutil to božjo luč in jo hotel imeti, luč novorojenega Kralja betlehemskega?

Ali bodo tele vrstice pripomogle, da boš zamujeno popravil? Primakni svoje srce jaslicam, da boš čutil dihanje gorkote iz njih in sam zaželel tople božje ljubezni, ki se je rodila zate na zemljo, da te bo privedla pred žive jaslice v cerkev k tabernaklju in ti pregnala dušno slepoto, gobavost greha, vrnila zdravje in srečo, da boš spet mogel gledati z zdravimi očmi lepoto in toploto luči božje.

In če si, željan te luči in sreče, šel za njo, padel na kolena pred novorojenim Kraljem, ga spet priznal za Gospoda in Osrečevalca svoje duše, ko si pregnal iz nje greh — čemu še v tebi bojazen in strah?

Glej, jaslice v tebi so postavljene, v njih Dete, ki deli stalen mir, neminljivo srečo, pa tudi moč, da ob tem Detetu, ob sreči, ki si jo našel, ostaneš; saj ti ponuja to Dete močno vez svoje ljubezni, ki je ne pretrga nihče, da se po njej zvežeš z Njim za vedno — ta vez je Dete samo v evharističnem kruhu.

O, če si že okusil srečo z božjim Detetom v srcu, občutil blagoslov in mir take svete noči, daj, ustvari si to sveto noč v sebi za vedno, ponavljaj jo tako, da ne bo nikdar pretrgana. In kakor hitro začutiš v sebi praznoto, nemir, strah, da se ti utegne končati, da te potegne proč od Boga, v slepoto greha, zberi vso svojo moč in daj spet prostor v duši božjemu Detetu za jaslice in spet se zveži z Njim z vezjo, ki se ne pretrga.

Dan se je zasvetil v tvoji duši ob Detetu v jaslicah, dan, ki ti daje upanje, da prideš domov k Očetu, k Materi v nebesa. Naj ne zatemni toplo božajoči žarek v tvoji duši do ure, ko boš domov odšel!

Kako ti je, prijatelj, ko si to prebral? Naj te ne vprašuje samo ta papir, ne jaz, ampak duša tvoja, katero si morda ubijal, zatiral, da ne prevpije glasu telesa. O, le priznaj, da res vpije, res joka po domu, po sreči, res čaka žarka, ki ji naznani dan, ko pride k Njemu.

V temle trenutku vsaj ji pusti besedo in jo poslušaj; tvoja je in za milijone let življenja ustvarjena, pa hoče v tistih letih imeti mir in srečo. Ali hoče kaj slabega? Poslušaj jo, ubogaj jo, daj ji, da ji zasveti luč božjega sonca, ki je na sveto noč vzšlo!

ZVONOVİ BUDIJO

V. Vodušek.

NAZNANJAM VAM VELIKO VESELJE . . .

TAKO je angel nagovoril pastirje na betlehemske poljanah v sveti noči. Kako je vplivalo to naznanilo na preproste izraelce-pastirje! Njihovo življenje je bilo kaj enolično, preprosto in revno. Zemlja jim je le skromno nudila svojih dobrin. Nekaj ovac je vsak imel, morda kravico in kdo še ovčarskega psa. Pusta skalnata poljana je dajala hrane njegovim živalim in te njemu in njegovi številni družini. Obleko iz volne si je pridelal doma, pa je morda še kaj ostalo za trg v Betlehemu in v Jeruzalemu, ali pa so se oglasili popotni trgovci, zamenjali za kože in volno žita in soli in kos lepšega blaga iz vzhodnih dežel za obleko in pokrivalo za praznike, ko je moral Izraelec v tempelj k daritvam. Ni užil dosti veselja betlehemskega pastirja. In sedaj sredi noči to veliko oznanjenje! Odkod naj pride veliko veselje? Ali se bodo odprla nova trgovska pota in se bo podražila žival in kože in volna? Ali se bo umaknil Rimljan in odnehal, da bo Izrael zares svoboden? A vendar vidijo pastirji na svoje oči, da se prav tiste dni pomikajo po cestah mnoge karavane potnikov, ki se zglašajo vsak v svojem mestu, da rimski oblastniki zapišejo njihova imena v državne zapisnike; mogočni rimski cesar Avgust hoče vedeti, koliko ima podložnih; še bo tlačnil Izrael neusmiljenemu tujcu.

Poslanec božji pa naznanja veselje. Ali more še biti veselje za nje, revne in uboge in stiskane? In vendar so šli iskat veselja, in so ga našli ob jaselcah, v katerih je ležal v plenice povit njih učlovečeni Bog! Bog je napolnil njih srca, da so prekipevali v veselju. Hvalili so Boga in pripovedovali vsem, kar so videli in slišali, in napolnili so z veseljem vse svoje družine, vso svojo okolico!

Ali smo že kdaj doumeli srečo revnih pastirjev? Veselje siromakov, stiskanih, zatiranih, teptanih? Morda tema vsakdanjih bridkosti ni pustila, da bi prišlo veselje do naših duš. Da smo kakor psalmist stare zaveze povzdigovali svoje oči, odkod nam pride pomoč, pa je obup vladal v nas, ker pomoči ni bilo. In je bila bodočnost pred nami še bolj temna kakor črna sedanost. Kaj bi nam govorili o veselju, ko pa je kupa našega življenja le žolč! Mrko gleda-

mo predse v borbi z življenjem in pričakujemo odrešenja, ki ga pa od nikoder ni.

Kako blizu nam je oznanilo veselja. Da bi ga le prav spoznali in doumeli! Za sveti večer si bomo morda postavili jaselce. Rekli bomo, da za spomin na davno mladost in, da bo nekaj za otroke. Naj imajo veselje! Kakor da smo v teh dneh sami res obsojeni samo v temo in skrb. Kakor da za nas ni več jaselec, v katerih leži naš Bog v plenice povit, ves reven in majhen, ves nam enak. In poleg njega uboga mati, ob svoji uri zavržena in pregnana v hlev! In še Jožef, pošten delavec, ob jaslih, v katerih leži dete njegove žene. Kakor bi nam bile to samo osebe iz davne preteklosti brez skupnosti z nami!

Pastirji niso našli drugega kot revne jasli in v njih še bolj revno Dete. Pa so se vračali in hvalili Boga! Pripovedovali, kaj so videli in slišali. To malo in revno Dete jim je napolnilo srca, da so prekipevali v veselju. Vsa skrb in tema se je umaknila božjemu veselju in luči. — Ali se nam zdi, da je za nas to nemogoče? Veselje ob jaselcah je veselje otrok ob Otroku. Zato je za otroke ob jaselcah najlepše, ker ravno oni ob jaselcah toliko lepega čutijo. In samo otroci! Pastirji so ob velikem oznanjenju postali otroci. Z otroško živo vero v srcih so šli gledat, kar jim je naznanil Gospod. Kaj, ko bi mi letošnji božič, ko je pred nami misijon, čas, ko duše vstanejo in spoznajo svoje razmerje do Boga, ko bi poskusili ob jaselcah postati otroci. Da bi poklicali v svoja srca vero svoje mladosti. Da bi z otroškim veseljem pripravili vse potrebno za jaselce, razvrščali pastirčke in prižigali lučke. Pa bi poskusili vžgati lučko tudi v sebi. Lučko, ki morda že desetletja ni gorela ali morda samo še brli in je na tem, da ugasne. Ali bi bilo potem še tako nemogoče, da bi naša srca kljub temi te zemlje, kljub obupu, ki nas obdaja, vendar enkrat odmevala v veselju, da se je rodil Zveličar? Ali je res tako nemogoče, da bi se v nas vzbudila vroča želja po prijateljstvu in otroštvu božjem? In bi ta želja rodila tudi odločen korak k veri naše mladosti. Božič naj bo priprava, otroško preprosta priprava, ker Bog se razodeva malim. Ob majhnem Bogu postanimo majhni, da bomo vredni zmagovalnega kraljevanja z Bogom-Kraljem. Vera otrok in vera pastirjev bodi naša vera, pa bo tudi veselje otrok in pastirjev naše veselje.

EVHARISTIAJA – VEZ SKUPNOSTI

Math. Tekavec, Cleveland.

VZROK, da se mi pojavljajo te misli in da bom pisal o njih, je ta, ker sem še vedno pod vtisom prelepega dne skupnega svetega obhajila društev Najsv. Imena. To je bilo v nedeljo 9. oktobra. Zbrali smo se v cerkvi sv. Vida društveniki od vseh štirih slovenskih župnij. Bilo nas je blizu 400. V tem veličastnem hramu božjem smo se združili z Njim, o katerem poje sveti Tomaž Akvinec:

Z brati pri večerji zadnji
spolni zakoniti red:
po obredu sam postane
Jagnje, ki rešuje svet.
Z lastnimi rokami daje
dvanajsterim sebe v jed.

Lep je bil pogled na to skupino mož in fantov, ki je prikorakala v cerkev in zavzela prve sedeže pred oltarjem. Presveto Daritev je opravil domači župnik Mons. Ponikvar. Govor je bil dnevu primeren: Kristus Kralj vesoljstva. Po končanem cerkvenem opraviilu smo pa imeli v prosvetni dvorani v pritličju cerkve skupen zajterk, ki smo se ga vsi udeležili. Med nas je prišel duhovni vodja Zveze Društev Najsv. Imena, g. kanonik Oman, v spremstvu domačega župnika. Program je otvoril sobrat Mike Kolar, ki je v slovenskem in angleškem jeziku izrekel pozdrave v imenu fare sv. Vida, pri kateri smo se prvokrat zbrali. Poklical je k besedi odlične predstavnike naše Zveze od drugih župnij. Potem je dobil besedo Rt. Rev. Mons. Ponikvar. Bodril nas je, da ojačimo svoje vrste, saj to bo naša prava katoliška akcija. Ako vidijo naši načelni nasprotniki, da smo v vseh zadevah strnjeni v eno četo kot smo bili pri obhajilni mizi, bodo pač spoznali, da imajo opraviti s skupino, ki nekaj šteje. Pogum velja!

G. kanonik Oman je pa iz zgodovine dokazoval, kako se satan poslužuje vseh mogočih poto, da bi ljudi odtrgal od Resnice. V današnjih časih se zdi, da mu je najbolj vsakdanje sredstvo zasmehovanje. Tega se nekateri slabotni katoličani najbolj boje, zato zanemarjajo krščanske dolžnosti in opuščajo službo božjo. S

tem se začne njihovo odpadništvo in končno popolnoma zgube luč svete vere. Toda kako so s takim početjem nesrečni ljudje prevarani! Podobni so tistemu, ki je vse življenje varčeval in spravljaj svoje prihranke. Imel jih je v neki stari knjigi. Bilo je \$4000.00. Nekoč je pa v pozabljivosti prodal knjigo za 25 centov stari-narju, z njo vred je pa šel tudi denar. Siromak se je prepozno spomnil, kaj je napravil.

Temu revežu so podobni naši takozvani "znanstveni, učeni, napredni" Slovenci, ki so zavrgli največji zaklad — luč svete vere. Pomilovanja so vredni. Treba je samo pogledati njihove temne obraze — je nadalje izvajal govornik — pa spoznaš, da nimajo miru v srcu in da hodijo brez cilja po svetu. Mi si pa ne damo oropati daru vere. Nobeno zasmehovanje, nobena nagajivost nas ne bo ločila od Njega, ki je pot resnica in življenje.

Po končanem programu smo se veselili obrazov razšli vsak na svoj dom. Vse se nam je zdelo prekratko, to je bila edina pomanjkljivost tega dne. Čutili smo resnico svetopisemskih besed: Glejte, kako prijetno in dobro je, ko bratje prebivajo skupaj. Naš ponos je v tem, ko vidimo, da je še pogum v mnogih moških prsih za javne skupne nastope. Sladka je bila zavest, da se nismo zadnjič sešli ob obhajilni mizi, kjer se bomo še večkrat združili v eno samo misel in voljo, bolj strumno in tesno, kot bi nas mogla zediniti katerakoli druga reč na tem svetu. Bilo nam je prav po besedah sv. Pavla: "En kruh in eno telo smo, dasi nas je mnogo, mi vsi, ki smo deležni enega kruha in enega keliha." (1. Kor. 11, 17.)

ODMEV BARAGOVE NEDELJE

Father Aleksander

HVALEVREDEN načrt, ki ga je podala Baragova Zveza po svojem predsedniku, Fathru Omanu. Da bi ga le uveljavili iz leta v leto, bolj in bolj. Po vseh slovenskih cerkvah Amerike. Nedelja pred vsemi Svetniki je tako primerna namenu Baragovega dneva, namenu, da bi mi slovenski ljudje ne pozabili eneka svojih prvih in največjih naseljenec, da bi v njem našli nekak svetilnik svojemu duhovnemu življenju, da bi po njem slovensko ime in slovensko delo v Ameriki našlo priznanje tudi pri drugorodcih.

Vem, da so v našem Clevelandu, kamor se je lansko leto preselil sedež Baragove Zveze, na slovesen način praznovali ta dan, najbolje seveda vem, da so v Chicagi, pri sv. Juriju in pri sv. Štefanu vse službe božje posvetili s prošnjo k Bogu: daj nam že kmalu lastnega priprošnjika v nebesih. Father Vital Vodušek je tako primerno izvajal v svojih govorih pri sv. Štefanu:

“Ko sem gledal ob prenosu Baragovega trupla iz pogorele stolnice v novo katedralsko grobnico v Marquetteu osineli obraz velikega našega misijonarja, se mi je dvigala v srcu želja, da bi bilo vsem Baragovim častivcem dana prilika, da bi ob Tvojem trupu, Baraga, napravili trden sklep, da prej ne bodo mirovali dokler Ti ne dajo Tvojemu življenju in delovanju dostojno spominsko mesto na altarcu . . .

Svojemu imenu in imenu naše domovine dajemo čast, ko delamo za Tvoje posvečenje in Tvojo kanonizacijo. Narod naš bo v Tvoji odliki soodlikovan. Ime slovenskega naseljenca v Ameriki bo v Tvojem imenu ostalo večno zapisano v analih nove domovine in Cerkve.

Beseda “Baraga” naj bi bil vsemu slovenskemu rodu, ki za nami pride, nekak vžigalnik spomina na svoje verne očete in matere in svedok tihega, a velikega dela za povzdigo katoliških načel med vsemi sloji. Baraga, če kedo, je bil najlepši zgled nam in vsem katoliškim in nekatoliškim ljudem, da se za Boga najuspešneje dela uprav z ljubeznijo do bližnjega. Te Baragove ljubezni za socialni in duhovni prospek njemu izročeni Indijancev nam je danes

v vseh področjih treba. Samo ljubezen do bližnjega bo našla pota v lepše socialne in verske razmere med “Indijanci” novih dni, Indijance, ki jih danes poimenujemo z drugimi imeni, n. pr. z imenom “komunisti”, “fašisti”, radikalci, bogopozabljeni, bogu-odtujeni itd...”

V Jolietu so imeli ono nedeljo birmo. Kakor da bi bil škof čikaški vedel za misli naših src, je pričel svoj govor:

“Na današnji dan se pripravlja naš vladi-ka, George, kardinal Mundelein, na slovesno proglašenje blaženim Matere Cabrini, prve ameriške državljanke želja je v mojem srcu, da ko bo drugič nač kardinal odhajal v Rim na tako slovesnost kanonizacije, da bo oseba, radi katere bo šel v Rim, Vaš priljubljeni misijonar in škof ameriški — Baraga.

Nikdar naj ne ugasne v vaših srcih, dragi mi Slovenci, svetli spomin na svojega rojaka, ki je in bo najbolj povzdignil ime vašega rodu tukaj v Ameriki.

Prav nič ni težko spraviti katerega na altar, če Bog tako hoče in hoče to tudi narod. Bog že hoče, hoteti morate to tudi vi, Slovenci. Hoteli bote to s tem, da se bote v svojih duhovnih in telesnih težavah zatekali k Baragi po priprošnjo in da bote delali, delali, delali. Delali s tem, da bolj in bolj seznanjali svoj in drugi svet z življenjem svojega velikega apostola, delali s tem, da govorite in pišete o njem, delali s tem, da na duhoven način naprej in naprej sitnarite s svojo prošnjo: svetnika nam dajte, svetnika nam dajte. Ni Bog, da bi vztrajne take prošnje ne slišal Vsemogočni, ne slišala Cerkve.”

Škoda, da nimamo še poročil iz drugih naših naselbin, kako so kaj praznovali to nedeljo, kako so se zavzemali za svojega priprošnjika v nebesih.

Ali bi ne bilo dobro, da za prihodnje leto napravimo trden sklep:

Pravočasno se bomo pripravili na ta svoj dan, potem pa tudi na glas povedali kje, kako smo ga obhajali.

Kako Rafaelova družba pridno oznanja slavljenje izseljenske nedelje, leto za letom. Naša naloga naj bo ista prihodnje leto: Več in več govorimo o tej Baragovi nedelji in njegovem dnevu. Tako dolgo govorimo o njej, da nam bo prešel v kri, tako dolgo jo praznujmo, da nam Cerkve res usliši prošnjo in nam da Baragov dan, ki se bo po vsem svetu in v vseh katoliških cerkvah praznoval.

ČEMU JASLICE IN BOŽIČNO DREVO?

V. V.

NAJ ti takoj odgovorim: zato, da boš tem bolj živo in resnično in domače doživel božično skrivnost.

Jaslice je prvi začel delati veseli svetnik Frančišek Asiški. Imel je v svoji duši eno samo željo: da bi vedno dobesedno živel po evangeliju, da bi v vsem posnemal Jezusov zgled. Ne prestano je premišljeval Kristusovo življenje, a najraje njegovo ponižno ljubezen, ki se je pokazala v njegovem učlovečenju in rojstvu.

Da bi vso to prelepo skrivnost tem bolj živo začutil, je naredil v nekem gozdu jaslice. Postavil je prave jasli, vanje naložil slame, pri jaslih sta stala vol in osel. Velika luč je razsvetljevala prostor, ki je bil poln ljudi, ki so bili takega praznovanja nenavadno veseli. Frančiškovi bratje so peli hvalnice novorojenemu Detetu, on pa je stal pred jaslicami in se jokal od sočutja in veselja. Začela se je polnočnica, jasli so bile oltar. Sv. Frančišek je silno prevzet od božje ljubezni pel svetonočni evangelij in potem ljudem dolgo govoril o rojstvu ubogega Kralja. Mnogo src je bilo tedaj že čisto pozabilo na Jezusa, sv. Frančišek jim je s svojimi

Sveti večer pred Marijo gori,
vso zamaknjeno v zvezdni sij.

Angeli pojejo glorijo,
Marijo kraljico kronajo.

O prosi, Marija, v nebesih za nas,
zdaj in posebno zadnji čas!

Kakor lilije se odpro
naše molitve v nebesih pred Njo.

jaslicami zopet obudil spomin na njegovo rojstvo in oživil njihovo vero.

Jaslice bodo tudi tebi zbudile vero, ki je bila mogoče v tebi že čisto zamrla. Pa saj ni zamrla — to boš čutil, ko boš sam stal pri jaslicah in se brez prič z njimi pogovarjal — samo do besede ni mogla priti; mogoče tega ni dovolilo tvoje življenje, mogoče samo tvoja okolica. Če zaslišiš danes — na sveto noč — Njegov glas, ne zakrknj svojega srca, pusti ga, naj se ob pogledu na Jezuščka v jaslicah z živim Bogom izgovori, pusti ga, naj se izjoče, naj se umiri. Če se sploh še kje more, se bo umirilo na Njegovem srcu.

Vidiš, zato moraš postaviti jaslice, velike, resnične. In ko jih boš postavljaj v kotu ali na mizi, ni mogoče, da bi se ti tudi v srcu ne postavile, da bi se ti v jaslicah srca ne rodil Jezus. V solzah in ljubezni se Ti bo rodil.

* * *

Kakor ob jaslicah čutimo predvsem božjo ljubezen, ki se tudi največje človeške revščine ni ustrašila, tako nam božično drevo in na njem viseči darovi pomenijo milosti, ki nam jih je božji Odrešenik prinesel. Jaslice in božično drevo spadata skupaj. Poslušaj, kaj pripoveduje božična legenda:

Ko sta Adam in Eva še prebivala v raju, sta strme občudovala krasna drevesa, ki jih je bila ustvarila božja vsemogočnost. Samo za eno drevo se nista zmenila. Na njegovih vejah ni zorel noben sad, njegovi listi pa so zbadali kakor igle. To je bila jelka.

In vprav jelka je ostala zvesto naklonjena Adamu in Evi tudi tedaj, ko ju je božja jeza zapodila iz raja.

“Daj, naj grem z njima,” je jelka ponižno zaprosila Stvarnika. “Zadovoljna bom v vsaki zemlji, samo dovoli mi, da sem jima v pomoč. Naj ju poživljam s svojim vonjem, naj ju s svojim zelenjem razveseljujem poleti in pozimi!”

Bog ji je uslišal prošnjo.

In jelka je hodila za izgnancema povsod — kjer so se pozneje ljudje naselili, jim je nudila sneco in oživljajoč vonj.

Tudi na betlehemske poljanah so rasle jelke. Ko sta Jožef in Marija iskala prenočišča v hlevu, so jima jelke spoštljivo priklanjale svoje zelene veje v pozdrav.

Naslednjo noč se je zgodil čudež. Jezušček

je prišel na svet in trume angelov so prihajale iz nebes.

Nebeška svetloba je obsijala zelene jelke, da so žarele kot v tisoč lučkah. Zlati lasje angelov, ki so se zapletli v vejah, so se pa svetlikali in iskrili v šudoviti krasoti.

Od tedaj pa okraši božič vsako leto na sveto noč svoje ljubljeno drevo z lučkami in zlatim bleskom. —

V tej lepi legendi dobi božično drevo svoj pomen iz prelepe božične skrivnosti. Božično drevo mora res biti središče, okoli katerega se naj zbira o praznikih vsa družina, toda ta njegova vloga prihaja iz božične skrivnosti. Saj je Jezušček zato prišel, da bi nas s svojo ljubeznijo vse združil — ljudi med seboj in z Bogom.

Otroci se seveda najbolj veselijo lepih darov, ki vise na vejah. Le obesi jih, saj pomenijo bogate milosti, ki nam jih je Jezušček prinesel. Toda obesi na drevo samo to, kar je delo tvojih rok. Ne obešaj nenaravnega tovarniškega kiča — samo preprosto, naravno božično drevo je lepo. Lučic pa pritrđi, kolikor moreš, saj pomenijo Jezusa, ki je Luč sveta. Naj bi ti Jezus s svojo toplo lučjo razsvetlil in ogrel vso temo in ves mraz tvojega življenja!

PRIDI, GOSPOD!

V. Vodusek.

GOSPOD, čim večja je praznota našega srca, tem močnejše je naše hrepenenje po Tebi.

Ti si naše hrepenenje, Emanuel — Bog z nami. Ti in nihče drugi. Saj smo se že dali prevarati ljudem, polna usta so imeli od napredka in zboljšanja, v srcu pa so skrivali svoje namere, kako nam opustošijo duše. Verjeli smo njihovemu evangeliju, danes nas ta vaba nič več ne vleče. Razkrinkana je kot laž in prevara. Vse, kar so naredili, poskusili, stuhtali v tovarnah, pisarnah, šolah, parlamentih, konferencah — če so naredili brez Tebe in proti Tebi — se je končalo s sovraštvom in krvjo, s stisko in smrtjo, ki si jo zadajamo med seboj.

pozabljajo, da se pravo razumevanje doseže samo z že davno vpeljanim svetovnim jezikom iskrene človekoljubne ljubezni. In medtem ko sovraštvo pridiga, denar vlada in zaslužuje milijone naših bratov, jih pleni, zagrenjuje in peha v obupano voljo po razdejanju. Vsi čutimo sovraštvo sosedov, razredov in narodov, čutimo vso duhovno razrvanost, ki preti, da nam izvotli vse naše življenje in ga naredi brezbožnega, nemoralnega, brez ljubezni, da ga posurovi in podivja.

Gospod, ne vidiš našega trpljenja? Polni smo strahu in polni domotožja, hrepenjenja po Tebi.

Nekoč so ljudje doživeli čudovito, nepozabno noč. Bila je to tista noč, ko si prvič prišel na zemljo in so angelci Tvoje revno zibelko obkrožili. Gospod, toži se nam po tisti Tvoji, božji noči. Naše človeške noči so postale strašne, nesvete, brezbožne, brez miru in ljubezni.

Gospod, mi smo trudni takega življenja, kakor ga sedaj živimo. Tehnika je danes podržala vse meje kraju in času, združila je vse človeštvo v eno človeško družino, tako da bi se lahko vsi ljudje med seboj spoznavali in si pomagali, in vendar si ljudje še nikoli niso bili tako tuji in sovražni kakor danes. Nočejo verjeti, da so bratje. Da bi se bolje razumeli, se učijo tujih jezikov, naredili so enoten svetovni jezik, pa

Gospod, stopi zopet v našo noč! Daj, naj Tvoji angeli Tvoje oznanilo ljubezni takò razglasijo, da ga obdo morali vsi slišati. Pridi z vso svojo močjo v srca in duše. Rotimo Te, ne dovoli, da Te z lažjo spravijo s sveta. Saj je vendar svet Tvoj. Ne zapusti ga zaradi tistih, ki Te ljubijo. Pridi, Gospod, in ostani, ker je že noč. Mi Te čakamo v vseh hišah in vaseh, povsod čakamo nate. Pridi, o pridi, Emanuel!

BOŽIČNI VEČER NA KRAJNSKEM

Fran Erjavec

PRATIKA, zvesta družica vsaki slovenski hiši, naznanja najkrajše dneve. Medlo solnce obseva pusto zemljo in snežna odeja krije polje in travnike. Ob cesti oprezajo sestradane vrane ter se leno preletavajo z drevesa na drevo, med tem ko vrabci in strnadi, ščinkavci in škrlijice prezebajo okoli hiš in brskajo po zideh, ali se ne bi tu morebiti našla še kaka mrvica hrane. Poti in ceste so prazne, niti beračev ni videti. Božični prazniki so pred durmi. Vsak je najrajši doma v svojem kotu;

na te svete dni noče nadlegovati, dobro vedoč, da bodo zato gospodinje po praznikih tem rado-darnejše.

Toliko živahnejše pa je po hišah. Od gospodarja do zadnjega pastirja je vse pri domu; in četudi mora kdo po kakem majhnem opravku z doma, se podviza in hiti pod domačo streho, kajti nocoj je sveti večer ali badnjak, kakor govore po nekaterih krajih. Pravega dela nikomur ni mar, zlasti moškim ne. Vsi se potikajo okoli peči, ki danes puhti posebno dobrodejno toploto od sebe. Mati ima veliko peko in po vsej hiši se širijo tisti dobri duhovi po poticah in gubanicah. Kraj mnogega peciva se odlikuje po velikosti posebno poprtnjak, ki bode na velike praznike ves čas ležal na mizi in ki ga šele na svetih Treh kraljev dan načne gospodar, s tem, da ureže vsakemu v družini svoj kos, ne pozabivši niti živine v hlevu niti kuretine pred pragom, da bi bila zdrava ter se dobro redila.

Kar je bilo rečeno o nedelavnosti moških, ne velja o ženskah. Te imajo z umivanjem in čiščenjem izbe, kuhinjskega in hišnega orodja toliko opraviti, da bi jim — ako se jim sme verovati — ne zadostovale štiri roke. Za čudo pridni so pa ta dan otroci; nič jim ni treba prepovedovati kepanja in drsanja, in kar je še posebno čudno, materi pred pečjo ne delajo napotja. Vsi so v hiši, vsi se gneto za mizo. In tihi so, da je kar neverjetno; vsi drugačni kakor sicer. Tu je namreč njih starejši brat, ki se šola v mestnih šolah. Sinoči že pozno ga je hlapec pripeljal iz mesta. S seboj je prinesel vse, kar je potrebno za "jaslice". Zjutraj rano, ko se še ni prav razvidelo, ne čakaje zajutrka, se je napotila hrabra četa pod vodstvom mestnega učenjaka s košem oprtnikom v log, nabirat mah za jaslice. Vsi so šli, nobeden ni hotel ostati doma; celo najmlajši, ki še platno prodaja, je menil, da brez njega ne bi opravili. Res ga je zeblo, ko so izpod snega kopali mah in ga trgali s skal in drevja. Otrpli so mu prstje in malo da mu nista zmrznili svečici pod nosom. Ali vendar je bil vesel, neizrečeno vesel, da je tudi on nekaj pripomogel k jaslicam. Prinesli so mahu poln koš. Za petere take jaslice bi ga zadostovalo.

Hlapec je med tem, ko so otroci bili v logu, pritrdil v kotu veliko desko; na to desko stavi zdaj starejši deček jaslice. Iz maha napravi goro, po gori se vije sem ter tja cesta, posuta z

najdrobnejšim peskom. Cesta vodi v Betlehem, ki se rumen, zelen in rdeč žari v kotu gore. Pod goro, od ceste nekoliko v stran, postavi hlev, lepo izrezan iz smrekovega lubja. Vanj položi na slamico božje dete, ob straneh mu stojita osliček in volk in poleg božja porodnica s svetim Jožefom. Potem razpostavi po gori drevesa, ovce, krave, volke in pastirce, vse iz lesa izrezane in živo pobarvane. Spredaj utrdi vrsto drobnih voščenih svečic, tu in tam nastavi katero tudi po gori. Naposled obesi na dolgo konjsko žimo od stropa doli božjega angela, ki nosi v rokah napis: "Slava Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji!" kar oznanja preradostno vest, da se je narodil kralj nebeški, odrešnik grešnemu rodu. Tudi svete tri kralje je prinesel s seboj, toda ti se sedaj še ne smejo prikazati; šele zvečer pred njihovim praznikom jim bo dovoljeno stopiti v borni hlev. Pač se pa že sveti nad streho zlata zvezda, ki jim je kazala pot v Betlehem.

Ko starejši sin vse to ureja in nastavlja, se de mlajši bratje in sestrice okoli njega mirno, kakor bi bili pribiti; ne premaknejo oči od jaslí. Nebeška radost jim sije z zadovoljnih obrazov; ta dan so pozabljene vse igre, in kar je največje čudo — celo jesti jim ni mar. Zadovoljujejo se s hlebčki, katere je mati nalašč zanje spekla. Domačemu psu Belinu pa ne gre v glavo, da se ta dan nihče izmed otrok ne zmeni zanj; gleda jih in gleda, naposled skoči na klop in se nerodno rine med nje. Ko pa vidi, da ga popolnoma prezirajo in ga nekdo celo krene po gobcu, se zavleče nejevoljen zopet pod klop pri peči; zvije se in dremlje dalje. Najstarejša hči umiva in čisti med tem dolgo vrsto svetniških podob, sveto razpelo v kotu in briše prah s svetega duha, ki v steklu vdolan visi nad veliko javorovo mizo. Po končanem delu tudi ona prisede k družbi; njej je celo dovoljeno, da sme tu ali tam nasvetovati kako izpremembo, in ima tudi to zadoščenje, da mali mojster včasí posluša njen svet.

V tem je solnce zašlo, dan se je stisnil in mrak počasi legel v izbo. Ravno prav, ker jaslí so dodelane, in graditelj, zadovoljen s svojim delom, pospravlja še ostrižke, izrezke in odpadke, katere mu hvaležni gledalci postrežno odnašajo na ogenj.

Zdajci prinese gospodinja v hišo posodo z žerjavico in kadilo ter oboje poda očetu gospo-

darju. Ta se odkrije, za njim vsi moški in takoj se uredi izprevod. Naprej stopa pastir s svetilnico v roki, za njim gre gospodar, trosi kadilo na žerjavico, potem se vrste drugi otroci in posli. Tako hodijo od hrama do hrama, od shrambe do shrambe, povsod kadeč, kropeč in moleč. Oče se ta večer otrokom zdi oblastnejši kakor navadno, skoro pol duhovnika je, in celo njegov glas zveni praznično.

Ko se izprevod zopet vrne v izbo, so prižgane pri jaslicah vse svečice; zdaj jih hiti vse gledat in hvalit mojstra. Mati poklekne, okoli nje otroci, za njimi dekle in moški; iz pobožnih src se utrga stara božična pesem:

"Pastirci, vstanite,
pogledat hitite!"

Po končani domači službi pride na mizo mrzla večerja, za njo pehar suhega sadja, orehov in lešnikov. Po večerji hodijo tudi sosedje gledat jaslí. Soba se vedno bolj polni; mnogi so že oblečeni za polnočnico. Pripovedujejo si pravljice, pojo si svete pesmi in tako mine čas, da sami ne vedo, kako. Zdajci se oglasi veliki zvon. Mogočno in veličastno, kakor nikoli podnevi, zveni nočoj njegov glas. Po vasi se čujejo streli, ulice ožive in ljudje nekako veselo hite v božji hram ob tej nenavadni uri. Nocoj je vse bolj praznično; orgle se krepkeje glase, pevci in pevke lepše pojo in vsem nepričakovano naglo mine služba božja. Ko pa pridejo polnočkarji domov, jih že čakajo pečene klobase, krvavice in jetrnice, ki jih je med tem gospodinja pripravila zanje.

Prav lepo se zahvaljujemo neimenovani dosmrtni naročnici za dar \$30.00, ki jih je darovala ob priliki tridesetletnice. Bog plačaj.

FARRELL, PA. — Piše zastopnica Ana Lumbert. — Vsaj par vrstic naj bo tudi od nas. Povem, da smo zelo zadovoljni s Koledarjem in seveda tudi z lepim listom Ave Maria. Jaz sama komaj čakam, da list pride, in ga takoj vzamem v roko ter preberem. Kolikor vem, tudi vsak drug tako pravi. Zato želimo vsi v naši naselbini obilo božjega blagoslova vsem delavcem okoli lista in Koledarja.

CVETJE-MED TRNJEM

Povest iz življenja.

Priredil B. A.

(Dalje)

“ŽENA, KI JE BILA GREŠNICA.”

MINILO je že nekaj tednov od tistega časa, ko sem odkril, da je oče Hipolit moj prijatelj Henrik de St. Pierre. Dobro sem razumel, zakaj se je skrival pod svojim novim samostanskim imenom in ni hotel izdajati ljudem, kako se piše. Saj je bilo njegovo družinsko ime združeno s tolikimi bridkimi spomini na preteklost.

Prav nič nisem bil slišal o njem od tistega časa, ko mi je zadnjič pisal iz samostanske samote in mi povedal, da misli postati misijonar. Toda ko sem na svoje oči videl, da je sedaj blizu mene v Parizu, se mi je precej čudno zdelo, da me ne pride obiskat. Vendar tudi jaz nisem še mislil na to, da bi stopil k njemu in ga vprašal, če se me še spominja.

Tako so tekli tedni tistega postnega časa. Bilo je že proti koncu postnih pridig, ko je nov dogodek pretrgal mir ali vsaj premirje v moji povesti. Novost je prinesla cvetna nedelja. Oznanjeno je bilo, da bo Hipolitova pridiga imela naslov: Magdalena, žena, ki je bila grešnica.

Nisem ga mogel iti poslušat. Preveč sem bil zaposlen z opravi pri cerkvi sv. Magdale. Na tihem sem pa bil zelo radoveden, kako bo moj prijatelj obdelal to težko snov v pridigi. V dnu srca sem bil prepričan, da bo iz njegove pridige sijalo globoko usmiljenje z grešniki, saj je imel sam za seboj toliko takega, kar se je nanašalo na to pridigarsko snov. Nisem si mogel misliti drugače, ko da bo posnemal Zveličarja, o katerem je pisano, da ni nikoli zlomil nalomljenega trsta in ne ugasil tlečega stenja.

Po končani postni pobožnosti v naši cerkvi sem ostal v zakristiji in sem si dal opraviti z raznim pospravljanjem in pripravami za službo božjo naslednje jutro. Kar nekdo potrka

na vrata in vstopi drobna nuna, oblečena kot sestre Dobrega Pastirja.

“Dober dan, gospod Alojzij.”

Z začudenjem sem upri vanjo radovedno oko in skušal uganiti, odkod mi je znan ta mehki in nežni glas. Ni bilo treba dolgo ugibati. Pred menoj je stala sestra Veronika, nekdanja moja mala Anita.

“Ha, sestra, na tem božjem svetu pa res ni drugega ko iznenadenje za iznenadenjem. Toda današnje iznenadenje je nad vse prijetno, dasi sem bolj vaje neprijetnih ko prijetnih. Kdaj si pa prišla nazaj v Pariz, Anita? Toda oprostite, sestra, kar ne morem se privaditi, da bi vam rekel Veronika.”

“Šele pretekli teden sem se vrnila. Ko sem srečno prestala predpisana leta poskušnje, me niso takoj poslali nazaj v Pariz. Bilo mi je nekoliko hudo, toda pokorščina je prva reč za nas. Sedaj je pa vendar prišlo povelje od predstojnikov, naj se vrnem v Pariz. Nastavljena sem tukaj v našem samostanu.”

“Ali ste srečna, sestra? Ali ste zadovoljna v svojem lepem poklicu?”

“O, zelo sem srečna, jako sem zadovoljna. Na prejšnji postojanki sem imela obilo lepega dela in tudi tukaj se mi napoveduje dosti zaposelnosti. Tako tolažilno je misliti na besede Zveličarjeve: Kar storite enemu teh mojih ubogih, meni storite. O, da bi le mogla zelo veliko narediti za uboge.”

Blagroval sem jo in ji čestital. Ona je pa obrnila pogovor in je dejala:

“Da ne pozabim, čemu sem prišla. To je moja prva nedelja v Parizu, odkar sem nuna, pa sem že doživela veliko razburjenje.”

“Kaj vas je pa tako razburilo, sestra?”

“Joj, gospod Alojzij, sprva sem mislila, da je pred menoj prikazen, pa sem kmalu sprevidele, da je resnica. Ubogi Henrik, ubogi Henrik!”

“Za Boga milega, kaj pa je s Henrikom? Ali je bolan?”

“O, saj ne govorim o Henriku. V mislih imam njegovo ženo Mabel. Pomislite, danes sem jo videla.”

To je bilo zame kakor strela iz jasnega. Ali se je tej drobni sestri zmešalo? Kako bi bila mogla videti Mabel, ko vendar vsi vemo, da je bila mrtva že nekaj dolgih let? Nič nisem rekel, oči pa nisem odmaknil od sestre Veronike. Takoj je nadaljevala:

“Poslušajte. Danes popoldne sem šla v katedralo Notre Dame poslušat pridigo očeta Hipolita. To vam je sijajen pridigar. Vseh oči so bile solzne, ko je govoril o Magdaleni, kako je šla v hišo farizejevo in mazilila Jezusove noge, nato pa dobila odpuščanje. O, to vam je bila prekrasna pridiga.”

“To rad verjamem, sestra, ampak ne pozabite nadaljevati o tisti prikazni, ki ste jo poprej omenili.”

“O, saj ni bila prikazen. Živa ženska je, prav res nihče drugi ko Mabel, Henrikova zakonska žena.”

“Ne domišljajte si takih reči, saj vendar veste, da je poginila sredi morja skupaj z nesrečnim Lordom Ventonom. Ali se ne spominjate več, kako sem vam nekoč bral iz časnika poročilo o tisti velikanski morski nezgodi?”

“Da, dobro se spominjam. Toda naj so pisali časniki, kar so hoteli, resnica je in ostane, da je Mabel še živa in da leži težko bolna blizu tukaj v sobici moje prijateljice Adele. Zato sem ravno prišla, da vas pokličem k njej, zakaj ne bo dolgo živela in ji je potreba duhovne pomoči.”

Kaj sem hotel na vse to? Kakor se mi je tudi čudno slišalo, to sem vedel, da Anita ni mogla vsega tega sanjati pri belem dnevu. Pa še nekaj drugega je bilo, kar mi nikakor ni šlo v glavo.

“Toda, sestra, kaj ima vsa ta čudna povest opraviti s pridigo očeta Hipolita? Zakaj ste mi pričeli o tem pripovedovati?”

“Saj res vso reč tako pretrgano pripovedujem, da ne morete razbrati pravega smisla mojim besedam. Bom pa zdaj vse po vrsti povedala. Med pridigo sem sedela prav blizu cerkvenih vrat in proti koncu sem opazila, kako so nesli iz cerkve žensko, ki je nenadoma omedlela. Seveda je nisem spoznala, videla sem pa,

da je bila silno upadla v obraz in je imela na sebi napol razpadlo obleko. V meni se je takoj oglasil poklic sestre Dobrega Pastirja, ki mora biti vedno na razpolago ubogim in bolnim za voljo Kristusa. Prišlo mi je na misel, kam bodo ljudje s to nesrečno žensko. Brž sem stopila za njimi. Res so bili vsi v veliki zadregi. Bila je nezavestna in nihče je ni poznal. Kam bi ž njo? Tedaj sem se spomnila, da prijateljica Adela živi blizu tam in prepričana sem bila, da se ne bi branila te nesrečne stvari božje vzeti pod streho. Brž sem dala poklicati izvoščeka in sem mu naročila, naj obe odpelje k Adeli. Res sva bili obe prav dobrodošli in Adela je lastnoročno pomagala spraviti nezavestno žensko v stanovanje in posteljo.”

“Zdaj pričenjам razumevati, sestra. To je bilo zelo lepo delo. Kaj pa potem?”

“Adela ji je dala nekaj kapljic konjaka in ženska je prišla k zavesti. Tedaj je pričela kričati in skoraj divjati. Neprestano je kričala: Henrik, Henrik.”

Prečudno me je prevzelo. Toda nič nisem rekel, da bi sestra Veronika hitreje do konca povedala. Povest je bila vedno bolj čudna.

“Vmes je vpletala razne reči, ki so mi bile znane iz prejšnjih časov. Omenjala je tudi vas, gospod Alojzij, in še mnoge druge, ki sem jih poznala ali vsaj slišala o njih. Posebno se mi je čudno zdelo, zakaj venomer ponavlja Henrikovo ime. Začela sem bolj natanko opazovati poteze njenega obraza in kmalu sem v njej spoznala tisto ponosno žensko, ki me je bila prišla obiskat na dom po onem mojem padcu v gledališču. Seveda sem vedela, da je bila Henrikova žena, in tako sem spoznala, da je moja bolnica Mabel. Kaj naj storim? Bila sem vsa iz sebe in sem si mislila, najbolje bo, če tečem k vam in vam vse po vrsti povem. Pridite takoj k njej, da si jo sami ogledate. Tisto poročilo v časnikih je pač morala biti pomota, pa naj že bo tako ali drugače.”

“Sestra, če je tako kot pravite, je to vse tako strašna povest. Posebno za Henrika, ki je sedaj duhovnik. Tako za gotovo je bil pričnan, da je Mabel mrtva, preden je odšel v samostan. Sestra, nikomur ne zini niti besedice o tem, zakaj če bi Henriku prišlo na uho, bi bilo nekaj nedopovedljivo strašnega zanj.”

Sestra Veronika je seveda takoj prikimala in zdelo se je kakor pribito, da bova do sodnega

dneva sami midva vedela za to skrivnost.

"Dobro, sestra, prav precej se bom napravil in prihitel na Adelino stanovanje. Vi pa kar takoj odidite, ne bo dolgo, ko bom tudi sam tam."

Sestra je odšla in jaz sem ostal sam s svojimi razburkanimi mislimi. Ko sem kmalu nato skoraj tekel po pariški ulici, mi je prišlo na misel, kako sem pred leti hodil po isti poti na obisk k svoji varovanki Aniti, oziroma Ceciliji. To je bilo tisto noč, ko me je bila Adela prišla klicat k pohabljeni Aniti. Ali niso res prečudna pota božje previdnosti? Prav tista Anita, ki je takrat tako nujno želela videti mene poleg svoje bolniške postelje, me sedaj kliče k bolnici, katero sem imel že cela leta za mrtvo. Kaj je vendar napotilo Boga, da je ohranil to žensko pri življenju — če že res moram verjeti Aniti, da je njena bolnica Henrikova žena . . . ?

Z nepopisnimi čustvi sem stopil k bolniški postelji. Srce mi je bilo kot za stavo. Mravljinici so mi lezli po vsem životu. Široko sem odprl oči in pogledal obraz pred seboj. Vsekako, Veronika je imela prav. Pred menoj je ležala Mabel. Isti lasje, iste poteze v obrazu. In vendar — vse tako strašno spremenjeno. Še vedno je bila nezavestna, dihala je težko.

Omahnil sem na stol. Kako naj popišem čustva in misli, ki so me obšle. Ali si je mogoče misliti bolj živo sliko iz vsakdanjega življenja, za pridigo očeta Hipolita o ženski, ki je bila grešnica . . . ?

Dolgo sem čakal, da bi se bolnica zavedela. Treba je bilo še več konjaka, da jo je Adela nekoliko prebudila. Dolg pogled je uprla v sestro Veroniko, ki je klečala in molila ob njej, enako dolgega vame, ki sem visel ondi na stolu kot bi ne vedel, če sanjam ali doživljam živo resnico. Končno je ženska spregovorila:

"Kje sem? Kje sem? Kje je tisti, ki sem ga danes videla?"

Sestra in Adela sta se umaknili v drugo sobo. Nalašč sta me pustili samega z bolnico, ki se ji je polagoma vračala zavest. Še vedno me je gledala in skušala razbrati poteze mojega obraza.

"Kaj pa delate tu? Zdi se mi, da vas poznam. Ali niste gospod Alojzij?"

"Da, gospa. To sem jaz. Poklicali so me, da vas pridem pogledat. Sestra mi je pravila,

kako ste v cerkvi omedleli in kako so vas spravili v posteljo."

"Da, zdaj se spominjam. Kdo je bil mož, ki je pridigal?"

Težko sem obdržal samega sebe na vajetih. Odgovoril sem, kolikor mogoče mirno in vsakdanje:

"Bil je pač neki dominikanski misijonar, ki mu pravijo oče Hipolit."

"Govoril je, kakor da me pozna. Zdelo se mi je, da samo o meni pridiga."

"Ali ste ga kdaj poprej videli?"

"Mislim, da ne. Ampak imel je ravno tak glas."

"Kakšen glas?"

"Kakor moj mož, ki sem ga pustila. O, moj Bog, ali je še kaj upanja zame. O, koliko sem trpela. O, res sem bila slepa in nedopovedljivo nespametna, toda prejela sem tudi svojo kazen. Zdaj ni zame drugega ko nesrečna smrt. O, zakaj nisem takrat utonila. Čemu so me rešili . . . Od takrat naprej je moje življenje pravi pekel na zemlji."

"Gospa, dokler živimo, je še vedno upanje. Nihče ne sme obupati, kdor veruje v Kristusa. Toda povejte mi sedaj, kako je prišlo, da so vaše ime tiskali v listih med onimi, ki so poginili po tisti morski nezgodi?"

"Sama ne vem. Menda so kar tako mislili, da sem se pogreznila v morje obenem z onim človekom, ki sem bila v njegovi družbi. Moj Bog, kako nora sem morala biti."

"Ali se nič ne spominjate, kako so vas rešili?"

"Ne vem. Samo tega se spominjam, da sem se nekaj dni po tistem zbudila v koči nekega ribiča na suhem. Nič nisem vedela, kako sem prišla tja, dokler mi niso povedali. Lastnik tiste kočice mi je pozneje razlagal, kako se je zgodilo z menoj. Pa sem ga komaj razumela, ker ni znal dosti angleški. Če sem prav pobrala njegove besede, me je ujel nekje na morju, ko je ribaril tam okoli."

"Ali so tudi Lorda Ventona rešili?"

"Tega ne vem. Nikoli nisem čula o njem. Ne vprašajte me več ničesar o njem. Sovražim ga. O, kako slepa sem bila, da sem ga poslušala. Le zakaj me ni nihče svaril pred njim."

"Draga gospa, jaz sem vedel, da je bil ničvrednež. Toda ko sem zvedel vse potrebno, je bilo že prepozno. Sta bila že na potovanju.

Toda nič več ne bova o njem govorila. Najbrž je mrtev in tudi vi utegnete vsak čas umreti, gospa, vsaj v zelo nevarnem položaju ste. Ali se vam ne zdi, da bi bilo prav, če se lepo na smrt pripravite. Mislím, da ste protestantka in gotovo si želite, da bi vas prišel minister vaše lastne vere pogledat."

"Nočem nobenega ministra in tudi duhovnika ne. Nimam nič vere. Morebiti bi mi pa odpustil Kristus, ki je bil tako dober do žene grešnice, če bi ga mogla videti."

"Prav gotovo, gospa. Jezus Kristus vam bo vse odpustil, če vam je žal za grehe. Ni ga treba videti, zakaj On je Bog in ve vse in vidi vse. Toda povejte mi, zakaj ste šli poslušat očeta Hipolita, ko vendar niste katoličanka."

"O, kar tako sem stopila v cerkev, ker sem bila trudna, lačna in zeblo me je. Mislila sem si, da mi bo v cerkvi topleje nego zunaj na cesti."

Tako bolno in prepadeno me je pogledala, da sem kar onemel in nič več vprašal. Pa je sama nadaljevala.

"Imela sem nekaj zlatega denarja, ki mi je bil ostal v listnici, ko so me rešili iz morja. Toda kaj hitro sem vse potrošila. Potem nisem vedela, kaj naj storim. Nazaj k Henriku se nisem upala. Saj bi me bil gotovo zapodil po svetu. Spomnila sem se očeta na Angleškem. Pisala sem mu. Nalagala sem ga, da je moj mož v finančnih stiskah in da naj mi kaj pošlje. Res mi je poslal, zraven pa pismo, oh, kakšno pismo. Naročil mi je, da mu ne smem nikoli več pisati, češ da sem osramotila ime njegovega rodu. Strašno mi je bilo pri srcu, toda vedela sem, da je prišlo zasluženó. Ko sem še očetov denar potrošila, sem se vrgla v vrtinec življenja . . . O moj Bog, kakšno je bilo to življenje! Več ne morem reči. Samo to še, da mi ne ostane drugega ko nesrečna smrt in za njo pekel."

Kaj naj storim zanjo? Če bi bila katoličanka, bi ji morebiti znal govoriti na srce. Pripravil bi jo bil za dobro spoved. Tako pa . . .

"Gospa, ali res načete kakega protestantovskega ministra, da vas pripravi na odhod v večnost?"

"Ne, ne, ministri ne morejo nič pri takem človeku kot sem jaz."

"Pomislite vendar. Saj ste čuli danes v cerkvi, kaj je dejal pridigar o grešni ženi iz Jeruzalema, kako ji je Jezus odpustil, ker se je

pokesala? Ravno tisti Jezus bo tudi vam odpustil."

"Morebiti je tisti mož, ki je danes pridigal, sam Kristus. Vsaj podoben je bil prikazni iz drugega sveta. Jokala sem, ko sem ga poslušala. Toda kar sem počela zadnje čase, je bilo vse zavoljo strašne revščine, ki sem bila padla vanjo. On je pa menda vse vedel, kako je z menoj. Govoril mi je tako naravnost v srce, da nisem mogla odvrniti oči od njega. Nazadnje se mi je vse zavrtilo in sem zgubila zavest."

"Poznali ga torej niste?"

"Kako bi ga mogla. Samo glas je imel tako znan, tako podoben glasu mojega moža, ki sem ga zapustila. Ampak človek si včasih čudne reči domišlja."

Velik kamen se mi je odvalil od srca. Da ga le ni spoznala . . .

"Gospa, tisti človek je velik misijonar in je seveda namestnik Kristusov, ker je katoliški duhovnik."

"O, pa mora biti dober človek. Zdi se, da je tudi sam veliko trpel, ker tako dobro razume bolečino drugih. O, pred njim bi se lahko spovedala vseh svojih grdobij, to dobro čutim. Gotovo bi ne bil neprijazen z menoj. Samo njega hočem in nobenega drugega. Vsak drug je bil dosedaj še neprijazen z menoj. Ali ne mislite, da bi prišel in me obiskal?"

Zdaj sem bil kakor na trnju. Kaj naj naredim? Ali smem odpreti prijatelju Henriku vse komaj zaceljene rane? In na drugi strani, ali smem pustiti nesrečno žensko, da odide na drugi svet brez tolažbe, ki bi ji jo mogel dati samo oče Hipolit . . .?

Spomnil sem se sestre Veronike. Morebiti bi ona mogla omehčati to razboljeno srce in jo pripraviti do kesanja. Stopil sem v sosednjo sobo in povedal Veroniki, kako in kaj. Takoj je odšla k bolnici in pričela svojo umetnost, toda bilo je vse zastoj. Ženska je hotela imeti pri sebi očeta Hipolita in nič drugega se ji ni dalo dopovedati. Tako je drobna sestra kaj hitro obupala in se vrnila k meni.

"Gospod, zakaj bi pa ne poklicali očeta Hipolita, saj je kar gotovo, da bi se ne branil priti."

"Draga sestra, to je nemogoče. Danes vam ne morem povedati, zakaj tako, toda morebiti boste zvedeli kdaj pozneje."

(Dalje na strani 27.)

JUNIORS' CORNER

THE MAIL BAG

Dear Juniors,

Last month I played hooky and hid myself from the Truant Officer. I visited St. Christine's School in Euclid, Ohio. I liked the Junior Friends there and they liked me (I hope, I hope, I hope). We had a grand time together and had lots of fun. The Sisters are very nice, so now I can understand why the Juniors of St. Christine's brag about them.

For many years they have been publishing their own school paper. And what a wonderful paper it is! Stories, poems, jokes, reports from all the classes, editorials, recipes and even ads. The Editor-in-chief is E. Repasky. Assistant Editors are: L. Zgonc, A. Vidmar, M. Kuhar, B. Yerman, R. Phillips, H. Walters, M. Retar; Art Editors: E. Cole, R. Perme; Reporter: H. Mlachak; Comic Artist: J. Braddock.

In this month's Juniors' Corner there are excerpts from the St. Christine's Flash. "Mary, Star of the Sea," by Raymond Phillips; "The Ghost That Followed Me," by Lillian Pozar; Smiles, letters, etc. Hurrah! for St. Christine's! Three cheers for the wonderful children, the wonderful Sisters, the wonderful school and school paper and the WONDERFUL PASTOR, Rev. Father Bombach!

Again we extend a welcoming hand to all the new Junior Friends and congratulate the winners of the Letter Contest and Saints' Names Contest: Irene Nem-anich and Mary Dolinar. Mary sent in six hundred saints names (did she go to heaven and have a roll call?) But only five hundred and eighty-three names counted. Some were nicknames, others were duplicated. Better luck next time: Juniors!

Christmas is just around the corner. A day of presents, games and good things to eat. But I do hope the Junior Friends will remember whose birthday it is and will also honor Him. After all, if Jesus did not come down on earth and become a little babe, we would not be saved nor could we get to heaven. So we must thank Him for coming to us and show Him our love. Visit the Crib in Church and even set up a little one at home. Above all we should receive Jesus into our hearts on Christmas Day. If we do this, Jesus will not be sorry and sad because He came to mankind and died on the cross to save us; if we are grateful, Jesus will not notice how other people offend Him by committing sins. Then we will have peace in our heart, peace with our friends and peace also with Jesus.

Cheerio! More next month from

The Junior's Friend.

Dear Father,

Below I'm submitting a story which I have written and was published in our school paper, the "St. Christine's Flash." I will be hoping that my story proves to be a winner. It is titled: "Mary, Star of the Sea."

Hoping and praying,

Your Junior Friend,

Raymond Phillips (Euclid, Ohio)

(The story is printed elsewhere in the Junior's Corner. J. F.)

Dear Junior Friend,

At first I thought you made a mistake when you wrote me a card telling me I won the Conundrum Contest. I jumped up and down and could hardly stop. I was very happy. I could hardly wait till I got my prize. It was finally delivered and was I glad! Thank you very much for the statue of St. Therese. It was very pretty. I am going to put it in my bedroom.

Some very sad news happened lately. Mrs. Mary Lambert died. She was a member of St. Ann's Catholic Church. She was also a member of the Slovenian Ladies' Union.

Yours truly

Frances Klucsevsek (Johnstown, Pa.)

Dear Rev. Father,

This is the first time I have tried a contest. I don't know how I shall make out but I hope I will win. The list of Saints names now follow.

Yours truly

Margaret Wolsic (Chicago)

Dear Rev. Father,

This is my first letter I am writing in English. Although I wrote a few compositions already. I can hardly wait till the Ave Maria comes. I always read the Juniors' Page. I try to work out the contests or puzzles.

I am a pupil of St. Stephen's School. I attend the eighth grade. The name of our teacher is Sister M. Philomena. My favorite subjects are Arithmetic and Reading. We will have a Christmas party and we invite you, the Juniors' Friend to come to it. Now I must close my letter for it's getting late. So I must say goodbye.

Your Junior friend,

Ann Jerich (Chicago)

(When is the party? I haven't eaten anything since you wrote; I'm getting ready for the feast. J. F.)

Dear Rev. Father,

This is the first time I am writing to the Ave Maria. I am a pupil of St. Stephen's School and I am in the eighth grade. I enjoy reading the Juniors' Corner very much. This is all I will write for now and I will write more next time. Best wishes to you and the Junior Friends.

Your friend,

Dorothy Stefanc (Chicago)

Dear Rev. Father,

We are still having Indian summer. It is said that this is called Indian summer because a long time ago it was getting cold and everybody was getting ready for winter. But there was an Indian who said that it would be warm again. That was true for it got warm again and from then on it was called Indian Summer.

Yours truly,

Matthew Haidinyak (Chicago)

Dear Rev. Father,

I am a pupil in the eighth grade and go to St. Stephen's School. My teacher's name is Sr. Philomena. She is very good to us. I enjoy reading the Juniors' Corner very much. I will have to close now, but will write again soon.

Your true friend,

Theresa Foy (Chicago)

Dear Junior Friend,

Enclosed you will find my names of saints for your contest. But first I will write a few lines for the Corner—care of the Junior Friend.

I enjoy reading the English section of the Ave Maria (or Juniors' Corner) and wait for it anxiously each month. Let me tell you one of the incidents, which happened a few days ago. As I came home from school, there on the sewing machine I saw the Ave Maria magazine. After having taken my coat off, I took the magazine and away I went into the bed room paying no attention to the month. As I opened the magazine, to my surprise, I saw the same title as I had seen in October's issue: "Oče Naš" Pred Tabernakljem, written by a school Sister. I was so disappointed that I didn't care to look into the English Section because I knew right away I had October's issue.

This is all I'm writing this month. But I'll catch up in writing to this English Section of the Ave Maria before the next month is here. I'll be sure to have some very good jokes for next month. Be on the lookout for them! They'll be those comical ones you Junior Friends like.

Sincerely yours,

Mary J. Muha (Chicago, Ill.)

(Send in the jokes, Mary. We can hardly wait for them).

Dear Rev. Father,

Since we get the Ave Maria every month I was looking at the book and saw the Contest Page. I was very interested in the contest for November. I asked my mother if I may enter the Contest. She said that I may do so if I wish.

From now on I'll always read the Juniors' Corner and Naš Striček—for I know how to read Slovenian. I go to St. Lawrence School and I am in the fifth grade. My teacher's name is Sister Louise Marie. I also belong in the singing chorus Crički. We are having a concert Sunday, Nov. 13th at the S. N. Home on East Eightieth. I wish you could come and listen to us sing. I know you would like to hear us sing.

Sincerely yours,

Ludmilla Zagar (Cleveland, Ohio)

(Sorry, I missed the train for Cleveland).

Dear Father,

This is my first letter I am writing to the Ave Maria. I enjoy reading the magazine very much. I go to Peabody High School. I am fifteen years old. This is also the first Contest I entered. I am trying to win a prize in naming all the saints. I have not won a prize in my life, yet, I hope I win. I must close now. Best regards to you Father and to all the readers of the Ave Maria magazine. May God bless you.

Your new friend,

Mary Jesih (Pittsburgh, Pa.)

Dear Father or Editor & all the Junior Friends
of the Ave Maria,

How are you this fine November day? Hope this letter finds you all well so you can visit the church and say a few prayers for our dear departed ones. We must thank God for such things. We often pray and ask God for things, but, do we thank Him? We always should! In case we are real, real sick—whom do we think of first? Jesus, isn't it. You hurry and pray that you will get better. You promise Him you'll be good and will do this or that if you get better. So many get better and then forget the promises. We shouldn't be like that. We should always fulfill our promises. When we go to Holy Communion and receive Him in our hearts, we should always thank Him and not only ask for favors.

My brother Frank or Francel (as we call him) thanks you very much for the gift he has received as winner in the Letter Contest. This is my first letter. I am ten years old. Here is the money for the Koledar. My mother received five copies. The rest of this money can be for the Ave Maria.

May God bless you and your work!

Yours Truly,

Kathryn Kokal (Universal, Pa.)

Dear Editor of Jr. Corner,

There was a decision reached in our room, that we would all write to the Juniors' Friend. Whereas I am now writing to you. In the room there is not much to write about as yet—at the beginning of the semester. But there will be at the third quarter as we will have much to remember of the past. I distinctly remember when I was in Room Four, how I often thought of the hardships which I would have to endure. Now that I am in my last semester I can look over things I have done and how easy they were. When I graduate I would like to go to a high school with a competing football team. Of course I would join the team. I would like to get two years of College and then join the Roosevelt Field Army Aeronautics School for the national guard. I am an enthusiastic follower of American aviation and I hope that it will progress forward beyond the widest dreams of mankind. I hope this letter is published so that all the children may read it.

Signed a Follower,

John M. Horvat (Chicago)

Dear Father,

This time I really was surprised to see that I was the winner of the letter contest. I didn't think I would be the winner. This time I am joining the other contest and am busy finding names.

I have some different news that didn't make me happy. Our barn burned down and everything that was in it burned up also. The barn was full of hay and the farm implements of better value were sheltered inside. As the fire broke out about four o'clock in the morning all our cows were in their stables and therefore all burned. We did not discover the fire until everything was in full blaze. It was a pitiful sight to see the barn burn and hear the cattle moan. There were 17 heads of cattle in the barn and all burned—it was too late to save any. That horrible thing happened to be just in the morning of my brother's thirteenth birthday, October 26th. We do not know how it could have started for none of our menfolks smoke nor do we leave explosive things around.

I promised you we would send you money for subscription in my next letter. I am now sending it out of my own savings to keep my promise to you.

May God bless you in all your work.

Your little friend,

Lillian J. Adamic (Burton, Ohio)

(Be sure that I'll say a prayer for you and your folks and the Junior Friends will also pray, won't you?)

Dear Rev. Father,

This is the first time I am writing to the Ave Maria. I enjoy reading this magazine. I am eleven years old and go to St. Lawrence's School. I am in the sixth grade and my teacher's name is Sister M. Bertilda. She is very good to us.

I also enclose the names of this month's contest. Best regards to you, Father, and all the readers of this magazine.

Yours sincerely,

Albina Skocaj (Cleveland)

Dear Father,

It was so long ago since I wrote the last letter that I think I should be writing to the Juniors' Corner again. I can hardly wait till I receive this Ave Maria magazine. I enjoy reading the stories and letters very much.

I want to thank you for the post card that you sent me. It is a very nice church that you have there. I am working out the November Contest. I am enclosing the money to pay for the Ave Maria and also a letter from my sister. We are having an Armistice Day program which will take part in the afternoon. We are also having an Operetta this year. The name of it is "Love Pirates of Hawaii." We have many clubs which we can join. I joined the Home Economics Club.

I am in the ninth grade, freshman class. My class advisors are Mr. Guerin and Miss C. Lukrman. I think I will close now.

Good luck to you.

Mary Koshir (Mellen, Wis.)

(Good luck to you also Mary. J. F.)

Dear Father,

This is the first letter I am writing to the Juniors' Corner. I will tell you something about myself. I am in the third grade and I am eight years old. My teacher's name is Miss Le Tourneau. I have two brothers and one sister.

I started to go to catechism this year. We have to go every Saturday at eleven o'clock. Father Wuchter teaches us catechism. We had a Hallowe'en party at school. All the children dressed very funny. I also was dressed like a Dutch girl. The two funniest dressed were a girl and a boy. They won a prize. We played many games. After that we received some candy, peanuts and apples. I will write to you again.

Your new friend,

Leona Koshir (Mellen, Wis.)

Dear Junior Friend,

I wonder how many searched every corner in heaven to find the saints. I just about searched every corner in the house. If I went to heaven I might have found more, but I can't go there just yet. I would like to know how many I lack from the highest number of saints sent in.

I will close with sixty-three saints.

Your friend

Josephine Ancel (Panama, Ill.)

Dear Junior Friend,

Here is this month's Contest entry. I know I won't win but its fun to try anyhow. Thanks for the nice card you sent me.

Your pal,

Angela Marolt (Gilbert, Minn.)

(That's the spirit "Pal"! Keep right on trying. J. F.)

Dear Junior Friend,

This is my first letter which I have written for the Juniors' Corner. I am thirteen years old. I go to St. Vitus School. I am in the eighth grade. My teacher's name is Sister M. Fromenza. Before saying goodbye I want to say that I like to read the Juniors' Corner very much.

Yours truly,

Henry Zabukovec (Cleveland)

Dear Rev. Father,

This is the first time I am writing to the Ave Maria. I go to St. Stephen's School and am in the eighth grade. There are many children writing in the Juniors' page so I thought I would write a few lines to you. We are having a big Christmas party at our school. Would you like to come? (Would I!!) We still have a lot of Indian summer out here. I close my letter wishing best regards to you all.

Your friend,

Frances Marley (Chicago)

Dear Junior Friend,

I am sending you this letter to let you know that I have not forgotten you. I did not write to you for quite a while. So I'll just sit down and write a letter.

Now I shall tell you a little about school for a change. Since school started it has been very nice. So far it seems to agree with me. Other years I didn't care for it very much but now—I guess it is because it is the last year of grammar school. Oh! Come to think of it! I forgot to tell you that I am in the eighth grade of St. Stephen's School. (I guessed that, Jennie. J. F.) We have a good Sister who lets us draw pictures every Friday. I think I shall stop here and maybe some other time again I'll drop you a story also. So now I really have to stop and say Goodbye!

Your Faithful Reader,

Jennie Zorko (Chicago)

THE GHOST THAT FOLLOWED ME

Last night I was walking home from my girl friend's house down Main St. Many people call this street the "spooky street" because they see ghosts. It was rather dark but I was not afraid because I never saw a ghost.

When I was near the farther end of the street I turned around. There was a ghost following me. He was carrying two lanterns, a red one and a green one: but I could not look at them very long. Then I started to run. The ghost ran after me.

Soon I was tired and all out of breath and I could not run any more. I stopped for a minute to regain breath, but the moment I stopped the ghost grabbed me. I was so frightened that my hair nearly stood stiff because I never saw a ghost before.

He held me for a while longer and then let go of me. Though I was still fiercely frightened, I did not run, for I wanted to see what he would do next. I was surprised to see that he was taking off a sheet and more surprised to see who it was. Well, it was only my girl friend.

Lillian Pozar (Euclid, Ohio)

"MARY, STAR OF THE SEA"

Seven days have passed since the Merrimac started from the New Haven fishing banks to a little port named Cetrea in the Mediterranean Sea. The large fishing schooner carried many sailors, who hoped and prayed that no storm would arise.

Being many miles from land a storm suddenly arose. Down in the boiler room the foreman was madly ordering the firemen to put on more coal. Since the heat was intense the boiler exploded.

Jack Rendos ran to escape the explosion. He fell to the floor screaming with pain. The foreman saw that a piece of metal from the boiler had flown into his eye. Screaming, Jack was taken to his bunk. The radio operator frantically tried to reach a ship with a doctor board. In Jack's room the sailors watched Jack in his agony. They prayed to Mary, Star of the Sea, begging her to help them.

Five hours later the radio operator reached a ship with a doctor. But that ship was many miles away and the doctor could not help them. He told them to break the radio—their only hope in the storm—and make an electric magnet. The captain ordered the men to do as suggested. And thus they fortunately got the metal out of Jack's eye.

Like an answer to the sailors' prayers they found out that the storm had also ceased and the sea was calm. The sailors, including Jack, thanked "Mary, the Star of the Sea" and begged her to continue her protection of the crew.

Raymond Phillips (Euclid, Ohio)

CHRISTMAS EVE

Once a group of Children made a club. They used a house where no one lived as their club room. They played around the house and had a good time. One day while they were playing an old man came along. He

was very hungry and tired. The children gave him something to eat and let him sleep in a small bed which they had made for themselves.

Christmas was not far off, so the children tried very hard to be good. The old man stayed at their house. So the children planned a Christmas Party for the old man. While he went for a walk, they fixed up the house, put food on the table and also some presents for the man. When he returned they surprised him. He was so happy because some one still cared for him. They had a nice time. As soon as the children began to get sleepy and tired, the old man blessed them and they saw that Jesus had visited them. For when He had blessed them, He changed wonderfully, smiled at them and disappeared.

Emil Pasderetz (Chicago)

A TRUE STORY

One day—June 15th, four boys by the names of Joe, Emil, Louis and Fred went down to the basement of Joe's shed to make a club. The boys were very happy when they got permission to use the shed as their club room. Several days later they covered the walls of the shed with cardboard and cement. Then they started to build a wooden floor. Later Joe made a table for the club. Louis brought a table cover. A strong door was built to keep out other boys who were not in the club. As time passed the boys figured on making beds for their club. They got the wood and started to build the beds. It took about seven hours work. There were four beds made like bunks they have on ships. Two lanterns were later brought by Emil and Fred. When the bunks were finished, Joe the boss of the club started to collect dues. The dues were twenty cents a month. The money was spent for the club's supplies. Now the boys in the club have good times. The comic books and checkers are the two things they liked most. They have many good times and are all happy.

Joe Habina (Chicago)

(Can I join the club Joe? I'll pay my dues and make my own bunk in your club. J. F.)

MY PET

"Dorothy, there's nothing to do, but how would you like to go shopping with me?" asked Mother. "Gee, that would be fine! Come on, let's go!" So they got on their hats and coats and jumped into the car.

"Well, I'm going to stop here and get some groceries." "And I'll wait outside and look around," said Dorothy. There was one store that interested her very much. It was a Pet Shop. A small pet amused her very much. She stood gazing at it for at least fifteen minutes. When her mother came out, she didn't say anything about it.

"What's in that store, that interests you so much," asked her mother? "Oh, nothing much," said Dorothy. But her mother noticed that she was eyeing a cute little dog. So she went in there and bought it for Dorothy. They named the dog, Skidder.

Once, when Dorothy's house was on fire, Skidder managed by his smartness, to rescue the inmates of his master's house. Later on he was appointed to be the Durytown fire dog.

Ella Praznovsky (Euclid, Ohio)

CONTEST PAGE

WINNER OF THIS MONTH'S LETTER CONTEST —

IRENE NEMANICH, N. Chicago.

Dear Junior Friend,

It is very wet and dreary outside, so I thought this would be a fine time to write a letter to the Junior's Corner. The reason I am at home is because I have had an infection on my ankle. It is getting better now, and I'm going to go back to school soon.

Very soon Thanksgiving will be here and then Christmas. It will also be getting cold pretty soon and with it will come snow. I can hardly wait for the cold weather and snow because I go ice skating with my girl friend and play around in the snow.

The last time I wrote to you I was an eighth grader. Now I am a freshman in high school. I like going to high school very much; that's why I'm so anxious to get back to school. You will find my entry in your Contest enclosed. I do wish I could win a prize sometime, but I suppose I must keep on trying. I would like very much to see my letter published in the Juniors' Corner.

Sincerely yours,

Irene Nemanich (N. Chicago)

WINNER OF THE SAINTS' NAMES CONTEST —

MARY DOLINAR, IMPERIAL, PA.

CONTEST FOR DECEMBER CHRISTMAS IN AN ORPHANAGE

In an orphanage there are, as you know, boys and girls who have not their fathers or mothers, either because they died already or because

CONTEST FOR CHRISTMAS

Early on Christmas morn brother and sister jumped out of their warm beds, hurried into their clothes, and dashed into the parlor as fast as their small feet could carry them. There they shouted gleefully and danced around the Christmas Tree which was full of bright lights of all colors, and shiny tinsel and many other beautiful decorations. But what was under the tree! Here is where all you JUNIORS join in the celebration. From all the sentences I will give you, you must try to discover the names of the many toys which were under that tree.

1. No one can ever ask a testator to include him in his will.
2. Mac ran but did not catch me for I fled.
3. Europe's old map ain't good anymore, due to politics.
4. My comrade, I owe you a dollar, but even if I had one extra I would not pay you.
5. I gave Mamma a Christmas kiss.
6. I've seen gin even worse than that.
7. Say, Carl, should a man do linen for his wife?
8. She came rapping on my door when I told her to make no noise.

9. When lovers coo, terror bids adieu.
10. On the isle derelicts remained waiting until help would come.
1. Yep, I stole the show from that humbug gypsy.

THAT DAY OF DAYS!

Four thousand years earth waited,
Four thousand years men prayed;
Four thousand years the nations sighed
That their King delayed.

Ah! Bethlehem was grander
That hour than Paradise,
And the light of earth that night eclipsed
The splendors of the skies!

Joseph Cerjak (Chicago)

MY OFFERING

'Tis the birthday of the king that is drawing near.
'Tis the time when most beautiful songs we hear.
All honor and glory to His almighty majesty
And to His spotless Virgin Mother, Queen.

Bro. Vincent, O. F. M.

SMILES

Critic: "The picture of the horse is good, but where is the wagon?"

Artist: "Oh, the horse will draw the wagon."

Mrs. Busby: "Wake up, John! There's a burglar going through your pants pockets."

John (turning over): "Oh! You two just fight it out between yourselves."

Sister: "What nationality are you?"

Norene: "I know that daddy and mamma are Slovenian, but I don't know what I am. They never told me."

Doc: "Your husband will never be able to work again."

Mrs.: "I'll go tell him. It will cheer him up."

An elderly woman, who is treasurer of a local ladies' aid society went into a bank the other day to deposit the organization's money. She handed the money to the teller saying that "it was the aid money." The man thought she said "egg money."

"Well," he said. "The old hens aren't doing bad at all these days."

Diner: "Do you serve crabs here?"

Waiter: "We serve anyone; sit down."

"Stop!" thundered the man in the barber's chair. "Why do you insist upon telling me those horrible blood-curdling stories?"

"I'm sorry, sir," said the barber. "But when I tell stories like that, the hair stands upon end, and makes it much easier to cut."

(St. Christine's Flash).

MERRY CHRISTMAS TO YOU ALL,
JUNIOR FRIEND!

KOTIČEK *lemontskih klerikov*

PAMETNA TRGOVINA.

Že v novembru lahko vidimo, kako ljudje hitijo iz kraja v kraj in kupujejo razne reči, da se pravočasno pripravijo za Božič. Vsak pameten trgovec ima že v zalogi najrazličnejše reči in se ne izgovarja s tem, da še dober mesec manjka do Božiča. In Miklavži si že oblečejo rdeče suknje in hlače ter si nadenejo velike brke. Postavijo se na razne kornerje včasih že na zahvalni dan. Otroci tudi že v teh dneh postajajo izredno pridni, radi ubogajo in se lepo obnašajo.

Vidite, vse to ima poseben pomen. Lahko bi takoj zapisal: Otroci tega sveta so modrejši ko otroci luči. Zgodaj začno kupovati, da dobijo bolj poceni, zakaj dobro vedo, da bodo stvari pozneje bolj drage. In trgovci začno tako zgodaj razpostavljati božične predmete, da hitreje privabijo ljudi k sebi. Celo mali otroci imajo toliko razuma, da prično zgodaj s pripravo za Božič, zakaj z izredno pridnostjo zadnje dni pred Božičem bi se starišem ne prikupili dovolj, ali bi pa bilo že prepozno.

Kaj pa mi kristjani, ki pravimo, da ljubimo Jezusa — ali ne bomo tudi mi posnemali to svetno modrost? Ali bomo pustili, da bo za Božič vse posvetno dobro pripravljeno o pravem času, za našega ljubega Jezusa pa morda prav malo ali celo nič? Kakšne darove ima Jezus rad, to vsi dobro vemo. Najbolj si želi naše resnične ljubezni. Dajmo, začnimo zgodaj! Napravimo mu veselje, pripravimo se zgodaj na veseli božični dogodek. Bodete videli, da bomo s tako pripravo tudi mi spoznali, kaj je pravo božično veselje, kolikor se pač da to veselje spoznati v tej solzni dolini.

Otroci tega sveta so modri na svoj način, bodimo modri tudi mi!

Fra. Ludvik.

PRVI VTIS.

Že od otroških let sem imel željo, da bom postal božji služabnik. Tudi še drugo misel sem imel, da bom namreč živel v lepem gradu in zemlja poleg gradu bo tako lepa, da jo bodo ljudje od vseh strani prihajali gledat. O tej drugi misli bom tukaj nekaj zapisal.

Ta druga želja se mi je že izpolnila do najvišje stopnje. Grad, ki sem si ga slikal v domišljiji, je naš samostan v Lemontu. Lepa zemlja, ki jo vsak rad pride pogledat, so naše Ameriške Brezje. Ni lepšega kraja kot je ta naš izvoljeni grič, ki stoji na njem naša votlina, Mariji iz Lurda posvečena. Od vseh strani prihajajo ljudje, da si ogledajo to napravo.

Taki so moji prvi vtisi iz Lemonta, kjer še nisem dolgo, pa sem zelo zadovoljen. Drugačen "vtis" pa dobim večkrat v službi našega čebelarja Fr. Johna. Večkrat pomagam v čebelnjaku. Čebele me imajo zelo rade. Neki

dan so bile nenavadno hude, ko smo točili med. Samo eno uro sem delal, pa sem moral bežati, če sem hotel ostati živ. Zvečer ko sem se spravil spat, sem spet zaslišal šum okoli sebe, kakor da je z menoj v sobi cel roj čebel. Prestrašil sem se, da sem precej padel v nezavest. Zjutraj sem prišel spet k sebi in spoznal, da so bili samo komarji, ne čebele, pa tudi nezavesti ni bilo, ampak spanje. Od takrat se komarjev nič več ne bojim, čebel pa še.

Fra. Viljem OFM.

BOG JIMA POVRNI!

V mesecu oktobru smo zgubili v Lemontu zvesto oskrbnico našega romarskega doma, blago Mrs. Kobal. O tem je bilo že poročano. Dobra žena se je mnogo žrtvovala za romarje, ki so prihajali k nam, pa tudi za nas, ki stalno tukaj živimo. Veliko delo je opravljala, ko je skrbela za naše perilo, da je bilo vedno dobro zašito in skrbno zlikano. Bolehala je že precej časa. Kljub temu je bila, če je le količkaj mogla, vsako jutro pri sveti maši v naši cerkvi in tudi prejela sveto obhajilo. V tej reči je bila celo nam prav lep zgled. In zdaj je šla nazaj k Tistemu, ki mu je tukaj tako zvesto služila. Trdno upamo, da ji je dobri Bog že poplačal vsa dobra dela, ki jih je prinesla s seboj. Naj v miru počiva!

Kaj pa njen mož, Mr. Kobal? Tudi on je odšel od nas. Naselil se je v Chicagi pri sinu Jožetu, kjer bo bliže svojim številnim prijateljem. Mož je izvrsten mizar. Veliko se je trudil in potil za nas in vedno je naredil zelo dober "job". Vsakemu je rad postregel, naj smo mu prinesli še tako nerodno delo, še tako polomljen kos pohištva, vedno je znal prav prijeti in narediti nekaj solidnega. Zdaj ga seveda pogrešamo in še dolgo nam bo dolgčas po njem. Hvaležni smo mu za ves trud, ki ga je imel tu med nami. V Chicagi naj pa najde dosti prijaznih src in domačnosti med rojaki, kakor mož tudi zasluži. K nam v Lemont naj pa tudi pride še večkrat kaj pogledat.

Fra. Martin OFM.

ZAHVALE

Obljubila sem, da se bom javno zahvalila v tem listu za zopetno zdravje, ki sem ga zadobila za priprošnjo sv. Terezike. Svojo obljubo izpolnujem in prilagam mali dar. — Mrs. J. Bezljaj.

Prav iskreno se zahvaljujem sv. Mali Tereziki, za ljubo zdravje, ki sem ga nepričakovano zadobila na njeno priprošnjo, tako da sem sedaj zopet popolnoma zdrava. — Barbara Omahne.

Zdravnik je bil že obupal, češ, da je moj mož silno nevarno bolan. V tej stiski smo se zatekli k Mariji Devici za pomoč in res ne zastoj. Danes je moj popolnoma zdrav in zopet dela. Iskrena hvala Mariji Pomagaj. Prilagam dar v dober namen. — Marija Toplišek.

MLADA SLOVENIJA V KANADI

DOPISI IZ KANADE

Bartonville, Ontario.

ZOPET mora biti dopis od nas v listu. Najprej o društvu Slov. Katoliška Družina v Hamiltonu. Na vinski trgtavi pri Forjanovih v St. George je bilo čistega dobička \$24.50. Vsega društvenega denarja je bilo na banki dne 9. oktobra \$263.19. Dragi bratje in sestre! Danes smo lahko vsi ponosni na lepe uspehe našega društva, ki je še jako mlado, pa zelo živahno. Tudi na svojo društveno blagajno smo po pravici ponosni. Glejte, kako je narasla iz majhnega začetka, iz mesečne članarine po 10 centov! Le tako naprej z združenimi močmi, kakor smo delali dosedaj, in zagotovim vas, da ne bo dolgo, ko bomo imeli pri društvu bolniško podporo.

Pregovor pravi, da je treba najprej postaviti štalico, potem se bo kupila kravica. Tako je tudi pri društvu. Dokler je bila blagajna prazna, nismo mogli misliti na bolniško podporo. Sedaj je pa drugače, ko imamo že nekako podlago v denarju na banki. Po najboljših močeh se bom potrudil, da dobi društvo do novega leta ali vsaj do konca januarja prenovljena pravila, ki bodo razširila naš delokrog. Do tistega časa pa dajte vsi še poagitirati za nove člane. Sedaj imajo lepo priložnost, da pristopijo pod lažjimi pogoji. To se pravi brez pristopnine in brez zdravniškega pregleda. Ko dobimo nova pravila, bo moral biti vsak od zdravnika pregledan in neka pristopnina bo treba plačati.

Zelo nas tudi veseli, da vidimo v listu pod naslovom Mlada Slovenija v Kanadi vedno več dopisov. Da bo pa še več zanimanja za nas med nami samimi in med rojaki po svetu, dajmo, bratje in sestre, agitirati za naš list Ave Maria, da ga bomo kar moč razširili med rojaki. Prepričan sem, da bi z večjim številom naročnikov tudi naš kotic v listu še veliko narasel.

Slovenci v Kanadi nimamo svojega tiska, nimamo svoji cerkva, nimamo svojih duhovnikov. Vse to pa imajo rojaki v Združenih drža-

vah. Zato pa podpirajmo katoliški tisk, ki priha med nas od tam in se zanima za nas, da bomo vsaj tako nadomestili pomanjkanje vsega tega med nami. Ta tisk nas bo ohranil verne in zveste načelom, ki smo jih prejeli od svojih vernih staršev. Žal, da se je marsikdo med nami že odtujil veri očetov in zašel na čudna pota. Pozabil je morda celo na križ, ki mu ga je mati naredila na čelo, ko se je poslavljajal od doma. Ako bi bili naši rojaki takoj po prihodu v to deželo dobili v roke tak list kot je Ave Maria, bi se kaj takega ne moglo zgoditi. Ne bi bili danes odtujeni cerkvi in veri v Boga.

S tem naj bi bil moj današnji dopis končan. Ker so pa že blizu božični prazniki, naj o teh nekaj spregovorim. Na sveti večer nam posebno rade uhajajo misli nazaj v nekdane čase, prav tja daleč v naša otroška leta. Spominjamo se veselih božičnih praznikov pod ljubo domačo streho. Spominjamo se staršev, prijateljev in znancev iz davnih dni. Zame bodo letos že deseti božični prazniki, ki jih bom, če Bog da, praznoval v Kanadi. In tako bo že desetič, da mi bodo iz tega kraja poletele misli na sveti večer tja, kjer stoji na levem bregu bistre Kolpe moja slavna Preloka. Tam me čakajo žena in otroci in hrepenijo, da bi se skoraj vrnil na rodni dom. Njim pošiljam iskrena voščila za vesel Božič. Prav tako pa vsem rojakom širom zemeljske oble, posebno vsem onim, ki jim je zibelka tekla v slavni preloški fari. Vsem kličem Bog živi in jim pošiljam rodoljubni pozdrav.

Jože Starešinič.

NAZNANILO.

Tudi za letošnji advent se obeta rojakom v Kanadi obisk slovenskega duhovnika. Nekateri že težko čakajo, da bi za gotovo zvedeli, če pride ali ne.

Upal sem, da bom v tej številki mogel natisniti ves program za vsako naselbino posebej, da bi tako že vsi prejeli naprej vedeli.

Žal, to upanje se ni uresničilo, ker nisem mogel pravočasno vsega urediti. Boste po pošti posebej obveščeni. Na svidenje!

P. Bernard.

Z velikim začudenjem me je pogledala, kar je bilo seveda povsem naravno. Saj se ji niti sanjalo ni, da je oče Hipolit moj prijatelj Henrik sam. Nikoli ni namreč videla Henrika iz oči v oči, samo iz mojega pripovedovanja ga je poznala.

Pa sem spet sam stopil k bolnici in jo skušal pregovoriti, naj si da poklicati kakega drugega duhovnika. Spet brez uspeha.

"Oče Hipolit naj pride ali pa nikogar nočem."

Strašno! Čas je postajal silno drag, zakaj moči so ji pešale. Ni mi kazalo drugega ko povedati ji strašno resnico. Kaj sem hotel? Samo misel, da utegnem rešiti neumrjočo dušo, me je pripravila do tega.

"Gospa Mabel, na noben način ne morem poklicati očeta Hipolita, zakaj oče Hipolit ni nihče drugi ko Henrik de St. Pierre, vaš soprog."

Pogledala me je, kakor bi se hotela uveriti, če sem pri pravi pameti.

"Kaj ste rekli? To da je Henrik, moj mož, ki sem ga pustila, da sem odšla po svetu z onim ničvrednežem?"

"Da, gospa. Tako je, čeprav se sliši zelo zelo neverjetno. Pred mnogimi leti je bil Henrik študent v bogoslovju, še mnogo prej nego je srečal vas. Potem je pustil misel na duhovništvo in je šel na potovanje v Egipet. Tam je srečal vas. Kar je potem prišlo, veste itak vi bolje nego jaz. Ko ste vi odšli z Ventonom, je ostal sam s sinčkom Lucijanom, dokler mu ni deček umrl..."

Ženska je zajokala. Tega sem bil vesel. Dokler vsaj jokati še more, vse upanje ni zgubljeno. Materinski čut, ki tiči v vsaki ženski, tudi moji bolnici še ni popolnoma odmril.

"No, po tistih dneh sem nekoč bral časopis in našel poročilo o morski nesreči. Vaše ime je bilo med pogrešanimi. Vsak je mislil, da ste mrtvi. Nesel sem poročilo Henriku pokazat..."

"In kaj je rekel?"

"Nič veliko. Bog se jih usmili. Nič drugega."

"O, kako slepa sem bila, da nisem poprej spoznala njegovega dobrega srca. Moral je

biti prav poseben, vrag nad menoj, da me je tako gnal naravnost v propast."

"Ko je zvedel, da ste mrtvi, se je hitro odločil, prodal vse in šel v samostan. Postal je slaven misijonar in zato so ga poslali pridigat v pariško katedralo. Morebiti je sama božja Previdnost tako naklonila, da ste ga šli danes popoldne poslušat. Zdaj veste, zakaj se upiram vaši nujni želji, da bi ga poklicali k vaši bolniški postelji. Dosti je že pretrpel. Če bi zvedel to novico, bi mu počilo srce, tako se mi zdi."

Ženska se je spustila v krčevit jok.

"O, gospod, katoliška vera mora biti nekaj velikega, ko je zmožna dati človeku tako moč za žrtvovanje samega sebe."

"Res je nekaj velikega, gospa. Take moči nima samo Henrik. Ali se spominjate tiste male plesačice, ki ste jo obiskali po njeni nezgodi v gledališču?"

"Seveda se spominjam. Kaj je pa ž njo sedaj?"

"Ali ste si dobro ogledali sestro Veroniko, ki vas je privedla pod to streho?"

Takoj sem videl, da je ni spoznala.

"Seveda sem si jo ogledala. Zdi se mi kakor angel iz nebes."

"Prav imate, gospa. Res je kakor angel. Ali verjamete, da je sestra Veronika tista nekdanja slavna plesačica, ki smo jo poznali pod imenom Cecilija?"

"Moj Bog, da je to ona? Ali je tudi zame potentakem še kaj upanja?"

"Upanja nič koliko, gospa. Seveda pod pogojem, da vam je žal za vse nerodnosti preteklega življenja. Zdaj vidite, kaj lahko naredi živa vera v Kristusa, ki ste je nekoč imenovali neumnost. Tista neumnost je naredila iz Henrika in Cecilije, kar sta danes. Tudi vas lahko reši, čeprav ob robu groba, čeprav ob enajsti uri. Ne samo da vas lahko reši, svetnica še lahko postanete, preden boste umrla. Naj bodo vaši grehi rdeči kakor škrlat, beli bodo kakor sneg. Zdaj vas vprašam, Mabel, vprašam prav slovesno: Ali hočete odpreti srce milosti božji, ki trka na vrata vaše duše?"

"Hočem, gospod, resno hočem. Toda odpuščenje mora biti tako očitno, da ga lahko čutim in otipljem."

"Ali hočete torej, da pride k vam katoliški duhovnik?"

“Saj ste vi katoliški duhovnik, gospod Alojzij.”

“Seveda sem, vendar bi zelo rad, če bi si dali koga drugega poklicati. Boste lažje opravili pred tujim duhovnikom, ki vas nič ne pozna.”

“Pa naj bo, kakor pravite. Takole res ne morem umreti. Dovolj sem imela pekla na tem svetu v teh zadnjih letih, da bi se izpostavljala nevarnosti pekla še na onem.”

Kako sem bil hvaležen Bogu. Zdi se mi, da duhovnik nima prav posebno veliko lepih ur v življenju, toda spokornost takele duše odtehta tisoč težav in žrtev celega življenja.

Sestra Veronika je nemudoma začela s poukom v katoliški veri, Adela je pa stopila po duhovnika. Videl sem, da je moje delo za ta dan opravljeno in sem odšel domov ves prevzet od veličastnosti dogodkov, ki os se pletli tisto cvetno nedeljo pred mojimi očmi.

(Koniec prihodnjič.)

OB ZATONU LETA

Matevž Leskovec.

AKO se človek spusti v premišljevanje preteklosti takole proti koncu leta, po mojem mnenju ne more doživeti drugega ko veliko razočaranje. Pregleduje svoje račune in načrte, ki si jih je naredil ob koncu prejšnjega starega leta, pa vidi, da je vse pri starem ostalo. Naj si še tako urejujem številke, kako naj rastejo in se množe v novem letu, ko leto mine, so spet prejšnjim podobne. Prav za prav niti številke niso, ampak same ničle. Gra-

diš in gromadiš načrte v svojih možganih, pa pride vihar in ti vse skupaj prekucne.

Tako spoznanje pa seveda kljub vsemu razočaranju ne sme vlivati v naša srca prevelikega malodušja. Saj tudi drugače v življenju doživimo veliko žalosti in bridkosti, pa se vse nekako prenese. Saj imamo vero, ki nam daje pogum. Vera je temelj našega upanja in nam jemlje bojazen pred pogledom v bodočnost. Če bi pa vere ne imeli, potem bi nam pa resnično prav nič ne ostalo in vse naše snovanje bi bilo popolnoma zastoj.

Ko se oziramo okoli sebe, končno le ni vse tako prazno in brez nič. Vzemimo na primer to, kar smo doživeli v tem letu tukaj med nami v Clevelandu. Zveza društev Najsv. Imena je dosegla, da je dne 9. oktobra 400 slovenskih mož in fantov skupaj korakalo k svetemu obhajilu. Če bo šlo tako naprej, nas bo prihodnje leto gotovo že cel tisoč. To je zelo razveseljivo. Seveda imamo mnogo nasprotnikov, ki nas imenujejo klečeplazce in se nam posmehujejo. Pa se ni bati, da bi nam to kaj škodovalo. Ne bo dolgo, ko bodo vsi verni možje in fantje spoznali, da smo možje na svojem mestu, in se nam bodo pridružili. Naj pride na dan, da naša katoliška zavednost še nikakor ni tako pri koncu. Ne bodo nas kar na lepem pomandrali, kakor so si že domišljevali.

Voščim vesele božične praznike in zadovoljno novo leto vsem, ki boste to brali. Bog vam daj srečo na duši in telesu, po smrti pa sveta nebesa. Dokler pa še potujemo skozi ta svet, naj bo vsakemu najlepši trenutek takrat, ko pristopamo k angelski mizi. O, da bi Jezusa prav zavžili, ga čimdalje bolj ljubili in mu vedno zvesteje služili. Te sreče vsem obilno mero v novem letu!

OZNANILA

1. V lemontskem officu se je zgodilo na vernih duš dan nekaj zelo novega. Dobili smo novo metlo. Staro smo poslali v nezaslužen pokoj. Prehitro se je obrabila in je postala zanič. Vam se zdi, da take novice ne bi bilo treba obešati na veliki zvon. Če bi vsaka hiša, v katero hodi naš list, poročala o nabavi nove metle, bi bil naš list jako čudna jama novic. Ampak vse drugače je, če dobi novo metlo naš office v Lemontu. Namesto besede "metla" je namreč treba zapisati: UPRAVNIK. Zdaj pa veste, za katerim grmom tiči zajec in kam pes taco moli. Če je pa treba še več povedati, pa tudi ni težko. Namesto "nova metla" se zapiše: BRAT AKURZIJ, namesto "stara metla" pa P. BERNARD. Zdaj je vse jasno in uganka o metli je rešena.

2. BRAT AKURZIJ prav za prav ni nikaka nova metla v našem officu. Pred leti je že pometal tam prav pridno in skoraj povsod ste poznali njegovo ime in njegovo delo v upravnistvu našega lista. Potem je moral prijeti za razna druga dela in je pometanje v officu prepustil drugim metlam. Zdaj se je pa spočil od tega dela in se znova lotil istega opravila z osveženimi močmi in silami. On bo torej odslej odgovarjal na vaša pisma in držal v redu naročnino in kar je še drugega v zvezi z našim officom. Pa ne samo to. On bo tudi odgovoren za kakšne nerednosti, ki se bodo morebiti zgodile v našem officu. Tudi to sedaj veste. Ampak če boste vi sami naredili kaj nerodnega, ne bo brat Akurzij odgovoren, temveč vi sami. Tudi to si zapomnite.

3. P. Bernard ostane za sedaj samo uredniška metla, dokler se tudi ta ne bo na kako vižo obrabila. Ker pa zdaj ne bo romal tolikokrat v Lemont, ampak bo bolj ostajal pri svetem Juriju, bo prav, če se še nekaj zapiše. Ako boste pisali na Ave Marijo kaj takega, kar se tiče uredništva, boste prav naredili, če pošljete na sledeči naslov: St. George's Rectory, 9546 Ewing Ave., So. Chicago, Ill. Ako tako naredite, bo urednik hitreje v roke dobil.

4. Ta številka je zadnja tega letnika. Prihodnja bo začela 31. letnik našega lista. Kakor se je doslej Ave Maria vedno trudila, da bi prinašala mesec za mesecem kar močnejše veliko dobrega in zanimivega branja, tako bo ostalo tudi znanprej. Posebnega programa ne bomo napovedovali. Samo to naj tu omenimo, da bo sedanja povest "Cvetje med trnjem" kmalu končana. Od povsod smo dobivali poročila, da ste jo jako radi brali. To nas veseli. Takoj za njo pa prične izhajati druga povest, ki bo tudi dolga in zelo zanimiva in bo imela naslov: "Snegulčica". Ako bo dovoljeval prostor, bomo prinesli njen začetek že v januarju, ko bo sedanje povesti konec.

5. Radovedni ste, kako se godi našemu toliko priljubljenemu sotrudniku P. Hugonu. Moramo priznati, da nam prav malo piše. Mislili smo že, da ne more ali da noče. Pa po drugih potih zvemo kaj o njem. Tako pravi kratko poročilo, ki je pred kratkim prišlo čez morje, da je P. Hugo precej boljši in da se že pripravlja, da bo začel zopet pisati. Smemo torej upati, da je pripravljanje že končano in da bomo v prvi številki novega letnika že kaj prinesli izpod njegovega evropskega peresa. Bog daj! Vsem, ki ste molili za njegovo zboljšanje, pa prav lepa hvala. Ne odnehajte!

6. Naročnikom "CVETJA" zopet nekaj na srce. Ne pozabite, da tudi ta list hoče imeti vsako leto poravnano naročnino. Stane EN DOLAR. Mnogi se nič ne oglasite, čeprav že nekaj let dolgujete. Dajte nam vsaj vedeti, če želite list še dobivati ali ne. Pišite pa nam v Lemont, ni treba v Ljubljano. Bomo že od nas poskrbeli, da bo uprava v Ljubljani zvedela. — Tistim, ki ste poravnali naročnino pred kratkim, lepa hvala. Pa tudi takim treba nekaj povedati. Ako ni kmalu popravljeno pri naslovu, ni treba skrbeti. Mi ne pošiljamo sproti naročnin v Ljubljano, ampak skupaj, ko se jih več nabere. Zato ni takoj popravljeno pri naslovu, da ste plačali. To naj vas nič ne skrbi, ker imamo vse zapisano v knjigi lemontskega offica. Torej zdaj se razumemo, kajne? Sicer smo to že povedali več ko enkrat, ampak ljudje smo pozabljivi, kajne? Celo midva sva taka junaka — ti in jaz. Kaj si hočemo?

KRIŽEM KRALJESTVA KRIŽA

P. Benigen.

ZLATI jubilej katoliške univerze v Washingtonu so obhajali 12. oktobra. K tej slovesnosti je papež Pij XI. poslal daljše pismo v katerem z veseljem omenja njen napredek in delo v 50 letih in spodbuja vzgojitelje k še večjemu delu in naporu za pobijanje zmot modernih pogotov. Samo krščanski poduk more podati popolno razumevanje in prave razloge človeških pravic in svoboščin, je beseda papeževa.

VSAKOLETNO zborovanje ameriških škofov se je letos pričelo obenem z zlatim jubilejem katoliške univerze v Washingtonu. Izmed ameriške hierarhije je bilo navzočih 76 članov, namreč eden kardinal, devet nadškofov in 66 škofov. V tridnevnem zborovanju so obravnavali razne predmete, spadajoče v področje posameznih škofijskih odborov. Škofje so podali smernice in navodila za vse panoge verskega življenja in udejstvovanja katoličanov v Zed. državah. To skrbno vodstvo in nadzorovanje kaže lep napredek katoliške Cerkve tako po številu kot po poglobitvi verskega življenja katoličanov v Zed. državah.

VELIKI dnevi evharističnega kongresa v New Orleans, ki se je vršil od 17. do 20. oktobra. Veliko mesto New Orleans je bilo okrašeno s cveticami, zastavami in netšetimi lučkami. Nad mestom je krožil zrakoplov, s katerega so odmevale evharistične himne. Predstavniki Zed. držav, guverner Louisiane in župan mesta so se združili s cerkvenimi v dnevih kongresa. Legat sv. Očeta, kardinal Mundelein s svojim spremstvom je došel 17. okt. zjutraj. Pozdravil ga je najprej župan mesta, nato guverner in zadnji kot zastopnik prezidenta Roosevelta, generalni poštni mojster James A. Farley, ki je v svojem govoru omenil posledice, ako narodi skušajo zatreči vero: "Narod, ki odvrča svoje otroke od vere in jih hoče vzgojiti brez Boga, si nakopava sam sebi pogin. Tak narod dela enako kakor če bi prerezal žile svojim državljanom, da jim mora odteči kri." Prebral je tudi naslednje stavke iz pisma prezidenta Roosevelta, naslov-

ljenega neworleanskemu nadškofu Jožefu F. Rummel: "Rekel sem in ponovim evharističnemu kongresu, da ni večjega blagoslova za našo deželo najti drugod kot v tem, da se poživí verski duh. Za rešitev svetovnih problemov, socialnih, političnih in ekonomičnih, je edina pot, da se ljudje približajo naukom in načelom, ki so izraženi v Kristusovem govoru na gori." — V torek je otvoril legat kongres s pontifikalno mašo v Stadium mestnega parka, kjer je bilo pripravljenih sedežev za 70,000 ljudi. Po maši so kongresniki slišali tolažilni in spodbujajoč pozdrav po radiu papeža Pija XI. Sreda je bila določena za mladino in v četrtek se je zaključil kongres z evharistično procesijo, katere se je udeležilo nad 80,000 vernikov. — Zopet so verniki združeni z duhovniki očitno in slovesno izpovedali svojo vero, da je naš Gospod Jezus Kristus pričujoč v zakramentu presv. Rešnjega Telesa. Njega so molili skupno, Njemu priporočali, da bi ohranil mir na svetu. Saj je On sam rekel: "Zaupajte, jaz sem svet premagal", da, v evharističnem Kristusu je naša zmaga.

SKRB za delavca. — Stalen je očitek proti Cerkvi, proti duhovščini zlasti višji, da drži s kapitalisti in da je proti delavcu. Ta očitek se vedno ponavlja v protiverskih časnikih. Resnica je pa ravno nasprotna. Cerkev to je vsa duhovščina od nižje do najvišje, dela vedno za pravico delavca, da dobi pošteno plačo, da ga delodajalec ne izkorišča. To ve vsak poštenjak, to vedo dobro tudi sami nasprotniki Cerkve. Ker pa je gola zavist in slepo sovraštvo v njih srcih proti Cerkvi, zato se ne naveličajo ponavljati: Cerkev drži s kapitalisti, Cerkev je proti delavcu. Temu očitku nasproten dokaz. Na letnem zborovanju meseca oktobra so ameriški škofje poslali spomenico voditeljem delavcev in delodajalcem, naj uporabijo vse svoje moči, da se čimprej upelje socialni red po navodilu svetega Očeta ter da se upostavi sporazum med delodajalci in delavci v naši deželi in čimprej konča brezposelnost. To bo veliko pomoglo k trajnemu miru med narodi in vrnilo zadovoljnost delavcu. Glejte, kako drži Cerkev s kapitalisti!

DOBRO jim je posvetil. — Dne 15. okt. se je vršila v Port Washington, L. I. slovesnost ko so spustili v morje nov nemški pomorski zrakoplov Nordwind. Nemški poslanik Dr. Hans

Dickhoff je povabil med drugimi tudi komisarja newyorškega pristanišča Johna McKenzie, ki je pa odklonil povabilo z naslednjim brzojavom: "Sprejem povabila nemškega poslanika in gospe Dieckhoff, da bi prisostvoval spuščanju Nordwinda 15. okt. se okloni. Dokler se Reich ne povrne na pot civilizacije glede verske svobode in dokler ne spremeni svojega ravnanja nasproti Teodoru Innitzer in avstrijskim katoličanom, se ameriški katoličani ne morejo družiti z nemškim predstavnikom." — Ali se bodo nazijci kaj iz tega naučili?

PAX ROMANA — zveza katoliških visokošolcev — bo imela svoj 18. mednarodni kongres v New Yorku v Fordham univerzi in v Washingtonu v Katoliški univerzi prihodnje leto od 26. avg. do 6. septembra.

MISIJONARJI čakajo povelja za delo v brezbožni Rusiji. — Več skupin misijonarjev tako grškega kot latinskega obreda dela zdaj v Estoniji med ondrotnimi luterani, katerih je tam več nego pravoslavni. Obenem se pripravljajo za misijonsko delo v Rusiji. Upajo namreč, da bo Rusija kmalu prenehala svojo protiverško gonjo in odprla vrata misijonarjem. Četudi bi ne bilo te spremembe v doglednem času, vendar pričakujejo, da dobe povelje iti v Rusijo v teku deset let, in naj bodo kakršne koli razmere. Glavno delo misijonarjev je zdaj pripravljati pravoslavne, da se zedinijo s Cerkvijo. — V Rusiji bo velikansko, pa hvaležno misijonsko polje. Res pravoslavna cerkev je grešila proti Svetemu Duhu. Toda bila je ponižana v 20 letih strahovlade boljševikov do skrajnosti, da, uničena popolnoma. Rusko ljudstvo je bilo v dobri veri, in ostalo je tako kljub tolikemu zatiranju in preganjanju po brezbožnikih. Ti sami že priznavajo, da nikakor ne morejo zatreti vere v dobrem ruskem ljudstvu. Zato govore: pustimo jih, naj žive po svoji veri. — Ko bo boljševiška vlada dovolila dostop našim misijonarjem v Rusijo, bo napočil dan rešitve. Najobilnejša žetev bo za katoliško Cerkev pri 175 milijonskem ruskem narodu. To so imeli v srcu misijonski papež Pij XI., ko so ustanovili v Rimu semenišče za vzgojo misijonarjev, da bodo šli med tako preizkušeno rusko ljudstvo. Že jih je lepo število pripravljenih, eden nadškof in trinajst manšnikov že delajo v Estoniji. Čakajo samo povelja, da gredo v ta obširni vinograd Gospodov.

MORILEC deklice je priča za njeno proglašenje blaženim. — Pred 36 leti je bila dvanajstletna deklica Marija Goretti umorjena v Italiji blizu mesta Nettuno, kjer je branila svojo nedolžnost. Umirajoča je rekla, da bo molila za spreobrnjenje svojega morilca. Deklica Marija Goretti je znana kot služabnica božja, ker se je že pričel proces, da bo proglašena za blaženo. Ni dolgo tega, ko je bil njen morilec izpuščen iz ječe, kjer je dostal zaslužen kaznen. Sam se je prostovoljno podal v Rim v duhu resnične pokore in kesanja in je izpovedal o njenih čednostih sveti kongregaciji obredov, ki vodi svetniške procese.

"KOČEVSKI SLOVENEČ"

Rafaelova Družba.

Ves mesec september je potekel v sferi nemško-čehoslovaškega spora. Hud je bil ta čas, poln grozeče bliskavice. Nič čudnega, če je vse to dogajanje dobilo toliko odziva in izraza v časopisu — zlasti v evropskem. Problem narodnih manjšin se je izkazal kar na enkrat za nevaren eksplozivni element v političnem življenju in narodne manjšine so postale predmet pozornosti in tudi bojazni. Marsikak Slovenec, zlasti oni iz kočevskega in ribniškega okraja, je pomislil na svojo staro domovino, kjer se sredi slovenskega življa šopiri že tolikanj napihnjeni "nemški otok". Morda si je kdo mislil, zdaj pride na vrsto še naša ljuba Kranjska. Pred očmi mu je lebdela kočevska nemška trdnjava. Da pa temu le ni tako in da tudi tod krepko živi slovenstvo je dokaz slovenski kočevski list "Kočevski Slovenec", ki izhaja v Kočevju. Ker pri naša mnogo novic in zanimivosti s Kočevskega in okolice, ga vsem ameriškim Slovencem toplo priporočamo, zlasti pa onim, katerim je kočevski in ribniški okraj stara domovina, saj je ta list živ dokaz, da je tudi Kočevje slovensko mesto, slovensko kljub vsej nemški propagandi. Takole pravijo zlasti Kočevjarji: "Ponosni smo na svoj slovenski list, toda še bolj bomo ponosni nanj ob zavesti da nas "Kočevski Slovenec" vže s sorojaki v Ameriki"! Ali hočemo napraviti to veliko veselje in doprinesti k temu ponosu svoj delež? Naročimo list "Kočevski Slovenec!"

Adresa je: Uredništvo Kočevskega Slovenca, Kočevje, Jugoslavija. — Naročnina je 40 Din na leto.

DAROVI

ZA LIST IN MARIJO POMAGAJ — Po 50c: M. Hočevar, Mrs. Bezek, Mrs. Belec. — Po \$1: J. Leskovec, H. Jež, K. Modrian, M. Pavlešič, M. Bulich, M. Drobnič, M. Močilnik. — Po \$2: C. Jeglič. — Po \$2.50: G. Mishjak. — Po \$3: Mrs. Barle. — Po \$5: M. Toplišek, A. Kos, Mrs. Baraga, Mrs. Konrad. — Neimen. \$30. — Po \$1: A. Korelc.

ZA LUČKE PRI MARIJI POMAGAJ — Po 50c: J. Pancevich, M. Pavlešič, M. Elnikar, A. Košmerl, Peter Majerle, Mrs. Bezek, Mrs. Setnikar, M. Sajovic, I. Režek. Po 25c: P. Benigen, A. Lampert. — Po \$1: Mrs. Pike, M. Repeš, M. Jarnevič, Neimen. — Po 70c: Št. Podgornik, R. Lamsak. — Po 50c: J. Jeglich, J. Lipovec.

APOSTOLAT SV. FRANČIŠKA — Po \$10: Fr. Slanovic, J. Slanovich, M. Jarnovich, F. Lešnak. — Po \$5:

Neimen. — Po \$1.50: J. Krolnik, L. Krolnik. — Po \$10: L. Bandi.

SVETE MAŠE: Po 1: Š. Podgornik, Neimen., Mrs. Verzuh, J. Bokar, Mrs. Kobilšek, M. Dolinar, M. Pristavec, M. Skuba, A. Mlakar, M. Bluth, J. Ancel, H. Jež, Mrs. Pike, M. Grum, Cath. Pfeifer, J. Repeš, K. Modrian, J. Glivar, K. Slogar, G. Lukšič, A. Čepon, J. Kroll, J. Mahkovec, F. Končar, M. Košmerl, M. Polanshek, M. Trontel, M. Bluth, A. Krall, J. Klepec, F. Vodovnik, M. Prasnkar, J. Bezljaj, M. Usnick, F. Drobnič, M. Simonich, Mrs. Završnik, J. Kristofelc, M. Jarnevič, M. Sajovic, B. Sedmak, E. Gerbec, I. Režek, F. Rus, K. Slogar, I. Trunkel, Neimen., S. Jenko, J. Leskovec, J. Kastelic, J. Bokar. — Po 2: Mrs. Verzuh, B. Močilnik, F. Starman, Mrs. Pike, M. Štefanič, Mrs. Mesojedec, K. Slogar, T. Habjan, R. Lamšek, R. Glaser, A. Korelc, B. Trunkel, Mrs. Radež, T. Narobe, A. Blenkard, Mrs. Barle. — Po 3: M. Hočevar, M. Pavlešič, J. Jamnik. — Po 4: J. Smrekar. — Po 5: C. Pfeifer, Mrs. Intihar, B. Močilnik. — Po 6: A. Hočevar. — Po 7: M. Otokar.

KRAMLJANJE NA ZAPEČKU

P. Bernard.

GREAT FALLS, MONT. — Piše Ignac Trunkel. — Imam spet majhen dopis. V zadnji številki sem bral zanimivo pesem o sv. Martinu, ki jo je poslala v natis Mrs. Somrak iz Clevelanda. Prav zelo se mi dopade. Ravno danes praznujemo svetega Martina in jaz obhajam njegov praznik z branjem te pesmi. Prosim Mrs. Somrak, da bi še kaj takega poslala. Jaz bi rad bral kako pesem od sv. Aleša, ki je takoj po poroki pustil nevesto in šel po svetu. Po več letih je pa prišel nazaj kot berač in zvonovi so sami od sebe zvonili. Vem, da tam po Eastu znate vse mogoče pesmi, morebiti tudi od sv. Aleša. Jaz vedno rad prebiram list Ave Maria, ki ima toliko zanimivega branja. Zdaj pozimi bo še posebno dosti časa za branje in pisanje, ko ženskam ni treba kolovrata vrteti. Zdaj se pa zahvaljujem vsem, ki ste od mene kupili Koledar. Še nekateri Hrvatje so ga kupili, čeprav mislijo, da ga ne znajo brati. Rekli so: Ga bom pa vzel od tebe, Kranjčec! Jaz imam že skoraj sedem križev na hrbtu, zato bom zdaj prepustil taka opravila Mrs. Žlamberger. Ona je še mlada in preveč v hiši tiči. Naj malo brklja okoli, to jo bo varovalo pred starostjo. Vsi naročniki ji pa pojdite na roke še bolj kot ste šli meni. Zdaj pa pozdrav vsem in vesele praznike.

RENTON, WASH. — Piše Rose Lomšek. — Pošiljam nadaljnjo naročnino. Bog ne daj, da bi mi list ustavili, zakaj zdi se mi tako potreben kot vsakdanja molitev. Nobene pošte nisem tako vesela ko tiste, ki mi prinese mojo Ave Marijo. Toliko pouka in tolažbe je v njem za naše bridkosti, zraven pa tudi zabave in kratkočasnosti. Zdaj pa naznanim žalostno vest, da je bil moj ljubljani sin Edvard ubit 20. oktobra, star komaj 29 let. Ubil ga je električni tresljaj pri delu. To se je zgodilo v Californiji. Ne morem popisati tuge, ki smo jo prestali, ko je prišla krsta sem namesto živega sina, kakor je imel namen priti za božične praznike. Bog je hotel drugače in njemu se moramo ukloniti. Rajni je bil tako dober sin in priden delavec. Naj mu Bog da večni pokoj. Priporočam ga v molitev.

DE PUE, ILL. — Piše zastopnica Josephine Benkše. — Naj omenim nekoliko o delavskih razmerah. Seveda niso nič dobre, kot nikjer ne. Oženjeni delajo po 4 dni, samski pa po tri. Zasluži se komaj za družinske potrebe, za kaj več ne. Pravijo, da bo boljše. Toda že dolgo tako pravijo, boljše pa ni. Omeniti moram, da so meni in možu priredili prijatelji iznenadenje za 25 letnico zakonskega življenja. Najprej na dan obletnice. Prišli so prav iz Chicage. Malo

pozneje so nama pa tukajšnji rojaki in nekateri iz La Salla in Waukegana naredili velik "surprise". Poročena sva bila na Willardu 17. septembra 1913. To je vredno omeniti zato, ker je bila to prva slovenska ohcet na Willardu. Od štirih otrok nama še trije žive. Tu se vsem sorodnikom in prijateljem lepo zahvaljujem za vse čestitke in dobra voščila. Bog vam obilno povrni.

MORGAN, PA. — Piše Kranjska Micka. — Tako sem računala, da bom za cel koš denarja spravila skupaj in ga poslala v lemontski office. Zdaj pa vidim, da ga je komaj za eno cajno. To je od Koledarjev. Prodala še nisem vseh, plačam pa vse. Upam, da bom še ostale oddala. Ako pa ne, jo bom enkrat primahala v Lemont in vrgla preostale Koledarje pred vas, zraven pa zakričala: Denar nazaj! Tomšičevi so bili tu iz Strabane. Imeli smo se dobro. Vsi lepo pozdravljamo in pozdravljajo.

GILBERT, MINN. — Piše Frank Ulčar. — Prosim, sprejmite tale dopis izpod mojega peresa. Na željo našega preč. župnika Fr. Schweigerja se je pričela na dan Kristusa Kralja slovenska radio ura na postaji WHLB, Virginia, Minn. Vršila se bo vsako nedeljo popoldne ob pol dveh. Trajala bo skozi vso zimo do velikonočne nedelje 1939. Velikega pomena je to za vse naše rojake na železnem okrožju. Opozarjamo vas, da pridno poslušate ta slovenski program, ker že ime ustanovitelja jamči, da bo program zelo dober in poučen za nas vse. Marsikdo bo dobil mnogo lepih misli za hrano svojih duši. Pozdrav.

EUCLID, OHIO. — Piše Terezija Potokar. — Zastopnica Mrs. Pink je tudi meni dala 10 Koledarjev za razprodajo. Moram reči, da so šli lahko izpod rok. Prav kmalu sem vse razprodala. Upam, da tudi drugi prodajalci niste imeli večjih težav. Saj je pa Koledar tudi zares zanimiva knjiga. Posebno članki, ki so prišli izpod peresa P. Hugona, so dragoceno branje. Naj še omenim, da smo imeli pri naši fari med odsotnostjo Rev. Bombacha nekaj časa Fr. Alojzija Medica iz Lemonta. Sedaj je asistent pri sv. Juriju v So. Chicagi. Je še prav mlad duhovnik, toda jako dober govornik, da smo ga vsi zelo radi poslušali. Naši mladini se je pa tudi kar na mah prikupil. Bog ga živi. Vsem voščim vesele božične praznike.

NEW DULUTH, MINN. — Piše Mrs. Mike Spehar. — Pošiljam izkupiček od Koledarjev.

Malo smo se bali, da ne bo šel zpod rok, ker je veliko pomankanje denarja med nami, toda, hvala Bogu, ljudje so radi segli po tem izvrstnem berilu. Povsod so nas lepo sprejeli, le v dveh krajih je moj mož na koprive stopil. Nič hudega, no. Vsem, ki ste kupili Koledar, pa lepa hvala za prijaznost in naklonjenost. Držimo krepko skupaj za dobro stvar. Bog živi vse.

CLEVELAND, OHIO. — Piše Math Tekavec. — Kje pa Rev. Aleksander Urankar zadnje čase na štrajku sedi, da ga ni nič več med družino pisateljev v Ave Mariji? Njegovi članki so bili tako sočni. Pogrešamo ga.

PITTSBURGH, PA. — Piše Jože Čadonič. — Dne 30. oktobra je tu za vedno zatisnil telesne oči Peter Balkovec v starosti 52 let. Bil je nekaj časa hudo bolan. Doma je bil iz preloške fare v Beli Krajini. V Ameriki ima še tri brate, eno sestro in veliko žlahte. Bil je član mnogih društev in večkrat tudi uradnik in delegat na konvencijah, ves čas pa dober katoličan. Naj v miru počiva. — Delavske razmere so pa pri nas že 35 pod ničlo. Ako bi nam zaslužek bil tako naklonjen kot nam je vreme zadnje čase, bi lahko kaj bolj veselega pisal. Tako pa pošiljam k skepu samo lep pozdrav rojakom širom Amerike in Canade.

CLEVELAND, OHIO. — Piše Matevž Leskovec. — Ob koncu leta sem se namenil priobčiti eno pesem, ki naj pokaže vsem mojim prijateljem in "neprijateljicam", kako trdne sklepe sem si naredil za bližajoče se novo leto. Tako le se glasi moja pesem:

Na tihem pri srcu zagvišno sem sklenil
da kmalu na drugo stezico bom krenil.

Saj rekli so večkrat ljudje mi v resnici,
da slabo se suče pero mi v desnici.

Vsak dan in na vsak način prihranite

denar, če kupujete pri

TRIKRYL'S DEPT. STORE

2110-14 Cermak Road, Chicago, Ill.

Dobra trgovina v prijazni okolici.

**Shranite naše "STAMPS". Z njimi si prihranite
denar pri vsakem nakupu.**

Vse ženske na svetu so v krog se vstopile in leskovko Leskovcu so namočile.

Zatorej polemiko vsako bom pustil, nad ženskami več se ne bom čeljustil.

Pisaril ne bom več, le bral in poslušal, taki si modrosti nabrati bom skušal.

LEMONT, ILL. — Piše urednik. — Ta presneti Matevž! Kako ga bije brez marele! V par mesecih je menda mislil ves svet narobe obrniti, zdaj se pa takole umakne v mišjo luknjo. Jaz sem do tega premišljeval, kaj naj naredim z njegovim dopisom in posebno z njegovo pesmijo. Ali naj pošljem to reč v javnost, ali naj mu pišem, da naj še pred novim letom prelomi te svoje "trdne" sklepe. Končno sem stvar tako le pretuhtal. To vsi vemo, da je Matevž precej muhast. Na par lepih urednikovih vrstic se on požvižga. Pa naj bo, kar v javnost s temi rečmi! Na ta način je vsaj upanje, da mi boste naročniki, posebno pa naročnice, pomagale zlomiti Matevževe sklepe. Kaj pravite — ali je tista leskovka res tako vpoštevavanja vredna reč? Oglasite se! Pa še nekaj. Zdaj sem opazil, da Matevž ni poslal samo pesmi, ampak tudi dopis. Bom pa še tega priobčil, pa nič svojega zraven dostavil.

CLEVELAND, OHIO. — Piše Matevž Leskovec. — Prosim g. urednika, da naj natisne še teh par mojih vrstic, naj ima toliko potrpljenja z menoj. V letu 1939 boste vsi imeli mir pred menoj. Zdaj prosim vse odpuščanja, če sem se komu zameril. Naj mi odpusti, kakor tudi jaz vsem iz srca odpuščam. Ker je neka dopisnica dejala, da je vse drugo sedaj v redu razen par knofov, ki so ostali odtrgani, bi svetoval, da naj se poišče tisti človek, ki jih je poprej prišil, in naj jih spet lepo prišije. Mirna Bosna!

WINDSOR, ONT. — Piše Mary Blažević. — Tudi pri nas se prav pohvalimo z listom Ave Maria. Komaj čakamo, da pride, vsem se tako dopade. Ko bi rojaki vedeli, koliko podučljivega je v tem listu, bi ne bilo slovenske hiše brez Ave Marije. Zato pošiljam nadaljno naročnino in tudi Koledar mi takoj pošljite. Sprejmite lepe pozdrave.

CLEVELAND, OHIO. — Piše Helena Somrak. — Ker ste priobčili pesem od sv. Martina, pa zopet dve pošiljam, ki bosta prav prišli za to številko. Kdo jih je zložil, tega ne vem. Eno smo peli doma na sveto jutro pri sveti maši,

drugo pa na dan sv. Štefana, ki je bil prvi Kristusov mučenec.

Božična.

Veselujte, veselujte, veselujte se z menoj, od veselja se radujte, bratje, sestre, vsi nocoj. Oh, ne bodite zaspanci, ker je Jezus, božji Sin, na nocojšnjo noč prinesel vsem veselje iz višin.

Vera, upanje, ljubezen naj stanuje zdaj med nam'.

Da bo vsak nebes deležen, je prišel k nam Jezus sam.

Oh, pogledjte zdaj povito božje Dete na oltar! Pod podobo kruha skrito milo prosi nas za dar.

Sv. Štefan.

Sveti Štefan, ti presrečni, kdo bi vredno te častil? Bog je zvolil tebe večni, da si prvi kri prelil.

Našo vero potrditi, da je Jezus božji Sin, nas z umiranjem učiti, sto prestal si bolečin.

Sveti Štefan vse premaga, nič se ni trpljenja bal. Božja moč pri njem pomaga, grenko smrt vesel prestal.

JOHNSTOWN, PA. — Piše Andrej Tomec. — Članek v zadnji številki pod naslovom: Rešujmo mladino je nekaj izvrstnega. To ni, da bi človek mimogrede prebral kakor kakšno novico ali povestico. Tak članek bi moral vsakdo temeljito in resno preštudirati, ker piše o silno važni stvari. Nič bi ne bilo preveč, če bi tak članek vzeli resno v pretres na farnih in društvenih sejah. Članek daje mnogo misliti staršem in vzgojiteljem in ne bo obrodil sadu, ako ga samo preberemo, potem pa naj pozabimo. Skrb za mladino je nekaj tako važnega, da se pred njo umaknejo v ozadje do malega vsa druga samo preberemo, potem pa nanj pozabimo. Mladino, ta ima bodočnost. Zato je pa vse drugo naše delovanje brezuspešno in prazno, če zanemarjamo skrb za mladino. Naj imamo še toliko dobrih organizacij in drugih kulturnih naprav, ako bomo primorani, da jih izročimo nezgojeni, zanemarjeni in morda celo pokvarjeni mladini — kaj nam vse to pomaga? Zato bi priporočal uredništvu, naj nam preskrbi še več takih člankov.